

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 139 - 25 Kuruş

10 - Ocak - Çarşamba - 1951

MATİLDE, O ÖNÜNDEN BAŞI EĞİK VE YÜZÜ UTANCINDAN KIPKIRMIZI GEÇERKEN AĞLIYACAK GİBİ OLDU.

İŞTE!..

47/1

HAPİSHANE AYAGÇO'NUN DIŞINDA TEL ÖRGÜLERLE GEVRİLMİŞ BİR YERDİ. GİDER GİTMEZ MAHKUMLAR PAVLOYA TAKILDILAR. DELIKANLI YENİ MİSAFİRLERDEN OLACAK.. BAKSANA TIRNAKLARI TEMİZ SAĞLARI DA YANDAN AYRIK.. BURAYA PAZULARINI KUVVETLENDİRMEYE Mİ GELDİN

PAZULARIM SENİ BİR YUMURUKTA YERE SEKECEK KADAR KUVVETLİDİR.. AT MARTİNİ DEBRELI RECEP

ARADIĞIM KADIN

BAK TEMİZ TIRNAKLI DELIKANLI YİNE YANIMA DÜŞMÜŞ.. ÇALIŞMAGA GİDERKEN BAŞKA BİRİNE EŞ OL SANA..

SENİ HİMA YEME KARAR VERDİM. YOLDULUĞA TAHAMMÜL EDEMEYE.. CEKSİN GİBİ GELİYOR. SANA YARDIM EDECEĞİM.

MADEN OCAKLA.. RINDA ÇALIŞIRLARKEN..

TARTÜF NEN VAR

FENA OLUYORDUM.. BU MELUN OCAK ÇİĞERLERİMİ HARAP ETTİ..

NE MUTLU SANA... HASTAHANEYE GİDECEK SİN..

HAPİSHANE MÜ.. DÜRÜNÜN KIZI BİR GÜN PAVLOYU GÖRDÜ. BABA.. AŞK YÜZÜNDEN BİRİSİNİ ÖLDÜR MÜŞ BİR İTALYAN

KIZ PAVLOYA HAYRANLIKLA BAKTI.

AŞK YÜZÜNDEN.. BABA BU ÖYLEYSE BİR KAHRAMAN.. KADIN DA ONU SEVİYOR MUYDU BARI..

NE BİLEYİM KIZIM. SEVEN KADIN ERKEĞİNİ HAPİSHANELERDE GÜRÜTÜR MÜ?

PAVLO KIZI GÖRDÜ

NE SEVİMLİ ŞEY.. YERE BAKMASI İÇİN GÖK ÇERİNGEN.. YAHUT TA BENDEN İĞRENİYORDUR

PAVLO HER GÜN MAHKÛM TABURUYLA BAKIR MADENİNE ÇALIŞMAĞA GİDİYORDU. MAHKÛMLAR ARASINDA "KAYA" LAKABIYLA ANILAN BİRİ VARDI.

AKŞAMA KADAR GÜNEŞE ELVEDA..

SU DİNAMİT PAKETLERİNİ ADAMINA VERMEZLER Kİ.. BİR ELİME GEÇSE BEN YAPACAĞIMI BİLİRİM.

47/2

HER MAHKÛM GÜNDE BEŞ İRİ SAN. DİĞİ BAKIR CEVHERİYLE DOLDUR. MAK ZORUNDAYDI. BU BEŞ SAN. DIKTAN DA 300 KİLD BAKIR ÇIKARDI.

AKŞANLARI SİLÂHLİ BİR MUHAFİZ SANDIKLARIN DOLDURULUP DOLDURULMADIĞINI KONTROL EDİYORDU.

BİR...Kİ...ÜÇ... BEŞ ALÂ..

BUGÜN DE BU MENDEBURVA ZİFEYİ YAPTIK. YAŞASIN ADALET

HİÇ OLMAZSA YEMEKTE BİR SALGALI MAKARNA VERECEK OLSALAR

ZAMAN ZAMAN MATİLDEYİ DE DÜŞÜNÜYOR DEĞİLDİ.

O ADAMIN SEVGİLİSİ OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİ. ACABA DOĞRU MU? BİDDİĞİM BİR ŞEY VARBENİ TANIMAMAZLIKTAN GELDİ. BU DA BENİM İÇİN KAFİ..

BABAM BU HALİMİ GÖRSE...

GÜNLER GEÇTİKÇE PAVLO DA KENDİNİ BIRAKMAYTAYDI. SAKALI UZAMIŞ, EL LERİ NASIRLAŞMIŞTI.

139/2

ARKASI VAR

Kaybolan Tabaka

Nakleden: S. DEMİRCİ

Karısı alelacele içeri girdiği zaman, Toby Gregory ocağın yanına oturmuş gazete okuyordu. Kadın heyecanla: «Toby! diye bağırdı. Sigara tabakamı hiçbir yerde bulamıyorum.»

Tesadüfen orada bulunan Paul Amcanın yüzü, bu havadisi duyar duymaz hemen endişeli bir ifade ile kaplanıverdi. Fakat Toby gayet sakindi. Sordu: «Sana evlenmemizin ilk yıldönümünde hediye ettiğim alın tabaka mı?»

Paul Amca da: «Her tarafı iyice aramak lâzım, diye telaşlı telaşlı söze karıştı. Hattâ gazeteye ilân verip, polisi de vaziyetten haberdar etsek çok iyi olur. Çünkü belki de çalırmıştır...»

Toby elindeki gazeteyi yere bıraktı, oturduğu koltuğa biraz daha yerleşerek piposunu ateşledi ve tavana doğru kalın bir duman halkası savurarak; «Şimdi, dedi. Durunu, mantığımı kullanarak gözden geçirmeye başlayalım.»

Her şeyi daima lüzumundan fazla ciddiye alan Paul Amca, hidetinden kıpkırmızı kesilerek: «Ne demek istiyorsun? diye kafa tuttu. Mantığı kullanmak da ne oluyor-muş? Biz bu işle meşgulken, hırsız tabakayı satıp, paraları da rahatça yesin mi istiyorsun yoksa?»

Gabrielle, kocasının yanına bıraktığı gazeteye bir göz attıktan sonra, gamzelerinin büsbütün cazip kıldığı bir tebessümle gülümsedi ve beyaz alnını hafifçe kırıştırarak: «Şuna bakın hele, dedi. Toby gene bir detektif hikâyesi okuyormuş... Onun böyle yazıları okuduktan sonra kendisini her zaman hikâyenin kahramanının yerinde tasavvur ettiğinin bilmem farkında mısın, Paul Amca? İşte bunun içindir ki Dostoevski'nin kitaplarını ondan buca buca saklamak mecburiyetinde kalıyorum. Zira bu romanlar Toby'yi müthiş kederli ve bedbin yapıyor. Ve sapasağlam adam hemen sıhhatinden şikâyetle başlayarak, vaktinin yarısını alnına soğuk kompreslerin birini koyup ötekini kaldırmakla geçiriyor. «Ama, aşk hikâyeleri okuması da hoşuma gitmiyor değil doğrusu.

O zaman bana öyle güzel şeylerden bahsediyor ki bilsen... Meselâ, daha geçen gün gülüşümün ona, bulutların arasından süzülen güneş ışıklarını hatırlattığını söylüyordu.»

Paul: «Sen de bunu kompliman zannettin ha? diye homurdandı. Halbuki o böyle demekle, gülümsemediğin zamanlar, kapkaranlık bir fırtına bulutuna benzediğini anlatmak istemiş.»

Gabrielle'in çok cazibeli bir kadın olduğunu bilirsiniz!

Toby ciddi bir sesle: «Gevezeliği bırakın artık, dedi. Şimdi sen bana, sigara tabakanı son olarak ne zaman kullandığını söyler misin, lütfen?»

«Öğl yemeginden sonra. Sen işine gidince, ben de bir sigara yakmıştım.»

«O zaman saat kaçtı?»

«Takriben iki buçuk.»

Paul Amca parmaklarını yeleğinin ceplerine geçirmiş, böyle lüzumsuz lâkırdılarla kaybolan zamana acınırken, Toby de durmadan not alıyordu. Gabrielle ellerini tevekkülle birbirine kenetledi ve kocasının suallerine cevap vermeye hazırlandı.

«Sonra nereye gittin?»

«Berberime.»

«Orada ne kadar kaldın?»

«Ayrıldığım zaman saat üç buçuktu.»

«Berberde hiç sigara içtin mi?»

«Hayır. Bilirsin ki ben yalnız yemeklerden sonra sigara içerim.»

Toby tekrar defterine bir şeyler yazdı, birmüddet derin derin düşündü ve sonra birdenbire piposunu ağzından çekerek telefona uzandı.

«Duval'le mi konuşuyorum dedi. Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Karan öğleden sonra dükkânınızda sigara tabakasını unutmuş mu acaba?... Altın bir tabaka... Efendim?... Hayır mı... Eminsiniz demek? Peki, çok teşekkür ederim.»

Paul Amca kötü kötü sırttı ve: «Kendisini polis müfettişi mi zannediyor nedir» diye söylerdi. Ama Toby aldırmadı bile. Devam etti.

«Berberden çıkınca başka bir yere uğradın mı?»

«Terziye gittim ve orada da

bir saat kadar kaldım.

«Otobüse mi binmiştin?»

«Hayır, vaktim çoktu, yürüdüm.»

«Peki.»

Toby telefonu açarak terziyle konuştu şe tabakanın orada da unutulmadığına kani oldu. Sıra ile, şapkacıya, kadının hususî esansından ısmarlamak için uğradığı eczahaneye ve ve manikürcüye telefon edildi. Hiçbirisi de böyle bir tabaka görmemişlerdi. Ve buna rağmen Toby'nin yüzündeki kendinden emin ifade hâlâ yerindeydi.

«Altı buçukta manikürcüden çıktıktan sonra başka bir yere gittin mi?»

«Ayak üzeri Susie'ye uğradım. Bana Sinkabad mihracesi ile nasıl karşılaştığını anlattı. Mihrace Susie'nin erkek kardeşinin kolejden arkadaşymış ve...»

Toby sabırsız bir tavırla elini kaldırarak: «Bunu sonra da anlatabilirsin, diye sözünü kesti. Yalnız bir şey var. Susie sana o sonu gelmez hikâyelerinden birini anlatmaya başladığına göre, orada mutlaka sigara içmişindir.»

«Hayır... Ooh, evet, içtik. Fakat onlar Susie'nin sigaralarıydı. Susie'ye telefon edildi. Netice aynı idi. Toby üstünü notlarla doldurduğu kâğıdı tekrar inceden inceleme gözden geçirdikten sonra, bilgici bir tavırla başını salladı ve.

«Güzel, dedi. Şimdi artık sigara tabakasını dışarıda bir yere bırakmadığın tamamıyla anlaşıldı. Sonra tabaka çalınmış da olamaz. Zira hem çantanın kilidi çok sağlamdır, hem de sen yankesicilerin kum gibi kaynaştığı hiçbir umumî vasıtaya binmemişsin. Telefon ettiğimiz mağaza sahipleri de sene-

lerden beri tanıdığımız namuslu insanlar olduğuna göre geriye bir tek ihtimal kalıyor. Sen sokağa çıkarken tabakayı yanına almadın mı, karıcığım.»

Paul Amca: «Hayatımda hiç bu kadar saçma şey işitmedim.» diye parladı.

Gabrielle de: «Fakat evin içinde de onu aramadığım yer kalmadı ki...» diye kocasının fikrine ıstırak etmediğini açıkladı.

Adam büyük bir ciddiyetle: «O halde iyi aramamışsın, dedi. Mademki tabakayı son olarak yemekten sonra kullandın ve arkasından da hemen giyinip çarşıya çıktın, o halde düşüncem tamamıyla doğrudur. Sonra, senin sokağa giderken eldivenlerini daima evde unuttuğunu ve son dakikada onları almak için kapıdan geri döndüğünü de gayet iyi bilirim. Eminim ki eldivenlerini alırken, tabakayı da dalgınlıkla çekmecenin içine bırakıverdin.»

Paul Amca küçümser bir kahkaha koyuverdi. Fakat Toby yerinden fırlayıp yatak odasının yolunu tutmuştu bile. Birkaç saniye sonra geri döndüğü zaman, yüzünde ülkeler fetheden kahramanlara has, muzaffer bir tebessüm, elinde de sigara tabakası vardı.

Gabrielle heyecanla sordu: «Sahiden eldiven, çekmecesinin içinde miydi?»

«Elbette ya.»

Kadıncağızın sevincine payan yoktu artık.

Toby en güzel tebessümünü takınarak: «Paul Amca, dedi. Ben sahiden dünyanın en mesut adamıyım.» Bu esnada karısı da, neticeyi merakla bekleyen komşularına müjdeyi vermek için sokağa fırlamıştı.

(Arkası 14. sayfada)

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yayı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

SIYAH PELELİRLİ ADAM

YAZAN: RAFAEL
SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 15

Margaret incileri babasına göstermiş ve Don Pedro'nun fidyesini ödediği için artık gitmek istediğini, o akşam yola çıkacağını söylemişti. Lord alâkasızca yalnız:

— Pekâlâ! demişti.

Babasının bu alâkasızlığı genç kızı müteessir etmişti. İspanyolun gidişi kendisini hakikaten üzüyordu. Fakat Gervase'i hatırlayınca memnuniyetle gülümsedi. Onun kıskançlıkta ne kadar haklı olduğunu görüyordu. Bir mektup yazarak, Don Pedro'nun gideceğini, gelmesini, kendisini affedeceğini bildirdi.

O gün Don Pedro ile gayet dostane konuştu. İspanyolun hazırlanacak hiçbir şeyi yoktu. Orada kaldığı müddetçe kendisine alınan eşyaları büyük bir bahşişle beraber ona hizmet eden uşağa verdi. İhtiyar Marteni de bolca mükâfatlandırdı.

Erken yenilen, akşam yemeğinden sonra Don Pedro geldiği gibi sadece üstündeki elbiselerle gitmeğe hazır. Masada kısa bir hitabe ile Trevanion'da gördüğü hüsnü kabulden minnetle bahsedip bugünleri hayatının en güzel bir hatırası olarak saklayacağını söyledi. Tesadüfün kendisini onlarla tanıştırdığı ve onlara misafir ettiği için Allaha şükretti.

Lord kısa cümlelerle kendisine güzel bir seyahat ve memleketinde saadetler temenni etti. Sonra kütüphanesine çekildi.

Martin, Don Pedro'nun silâhlarını, bir şapka ve bir pelerin getirmişti. İspanyol bunları aldı. Margaret kendisini cümle kapısına kadar geçirdi. Bir kelime konuşmadılar. Kapıda Margaret durdu, elini uzattı.

— Burada ayrılıyorz Don Pedro, dedi.

Karşı karşıya durdular. Genç

kız İspanyolun gözlerindeki ıstıرابı okuyordu.

Don Pedro yalvarır gibi:

— Oh henüz değil, dedi. Ne olur bana birkaç dakika daha sizinle beraber olmak saadetini bahşilayın. Çünkü konuşmadan sonra bir daha sizi rahatsız ettim. Sizi kızdıracak bir kelime söyledim mi? Buna mukabil sizden küçük

Margaret bu sefer kat'i olarak elini uzattı.

— Artık güle, güle, dedi. Güzel bir rüzgâr var. İnşallah sahalim memleketinize kavuşursunuz.

Don Pedro teessürle:

— Memleket mi, dedi: Ne zumsuz bir kelime-. Ne olur bir daha kalın. Size bir şey daha söylemek istiyorum. Gitmeden önce bir kelime daha.

— O halde acele edin... Adamlarınız nerde ise gelirler.

— Ehenanietiyi yok, onlar benim...

Don Pedronun yüzü bembeyaz ve titriyordu. Genç kızı bir korku aldı, elini kurtardı. «Güle, güle» diye haykırarak geri döndü. Don Pedro atılarak onu yakaladı. Çelikle kolları ile sararak;

— Hayır, dedi. Hayır... Ben affet Mararet. Affedeceksin... Affedeceksin, biliyorum. Seni bırakmam. Senden ayrılmak beni öldürür.

— Don Pedro...

Genç kızın sesinde vahşi bir kızgınlık vardı. Ondan kurtulmaya çalıştı. Fakat İspanyol ona kuvvetle sarılmıştı. Genç kız böyle bir vaziyeti ne düşünmüş, ne de rüyasında görmüştü.

— Bırak beni, diye haykırdı. Eğer kibar bir erkeksen böyle yapmazsın... Bu alçaklıktır...

Don Pedro:

— «Kibar bir adam mı? diye güldü. Burada asalet mezuu bahis değil. Biz sadece erkek ve kadınız. Ve seni seviyorum»

Genç kız nihayet onun alçakça maksadını anlamıştı. Hangi sinin bütün kuvvetiyle haykırarak Aksı sada gibi bir ses duydu. Margaret bu sesi tanımıştı. Heyecanla ürpererek bu sesin sahibini üstüne çağırdı:

— Gervase, Gervase...

Bir an için serbest kalmıştı. Bunu anlar anlamaz koşmak için bir hareket yapmağa fırsat buldu. Başına bir örtü atıldı. Ayırtı yerden kesildi. Kuvvetli koşu onu süratle götürmeğe başladı. Arkalarından İspanyolca:

— Bir yerini acıtmayın köpekler.. Çabuk olun, çabuk.. diye haykırarak Don Pedro geliyordu. Gervase ağaçlıklar arasından meydanla çıkıncaya kadar onlar sandı yetişmişlerdi. İspanyollardan silâhını Gervase'a doğrulttu. Fakat Don Pedro silâhı denize attı:

— Budala kim sana ateş etti. Haydi asılın küreklere...

Gervase sahile indiği zaman onlar açılmışlardı. Gervase silâhı atılarak:

— Don Pedro... Vay köpek diye asabiyetten titriyerek haykırdı.

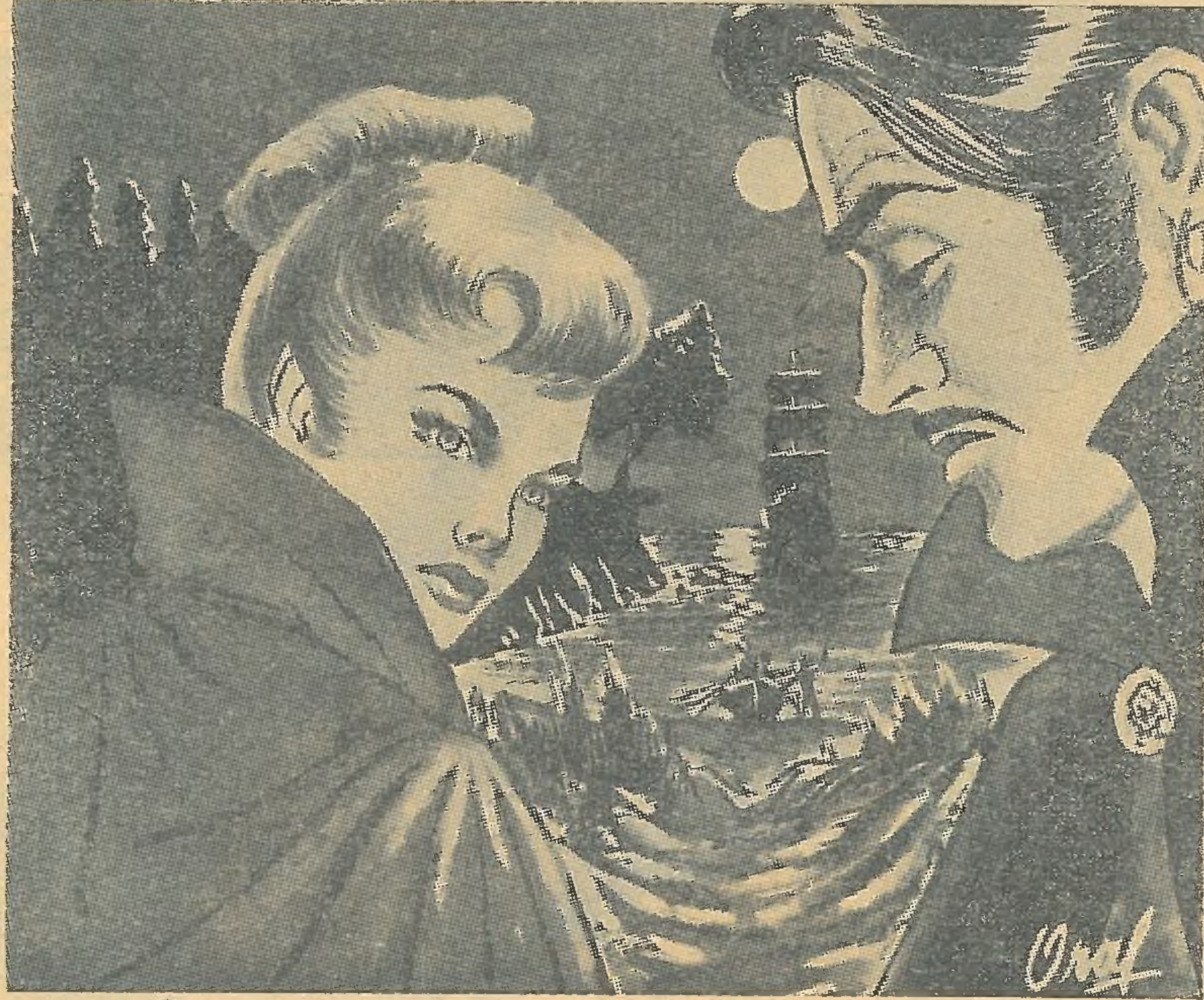
Sandal altı küreğin kuvveti uzaklaşıyordu. Gervase boğaz kadar suya gömülmüştü. Son defa daha.

— Don Pedro, diye haykırdı. Don Pedro de Mendoza... Şimdi diyorsun. Fakat arkandan geliyorum. Cehenneme de gitsen senin valiyacağım...

Bu sözleri duyan Don Pedro linden silâhını aldığı adama bakarak:

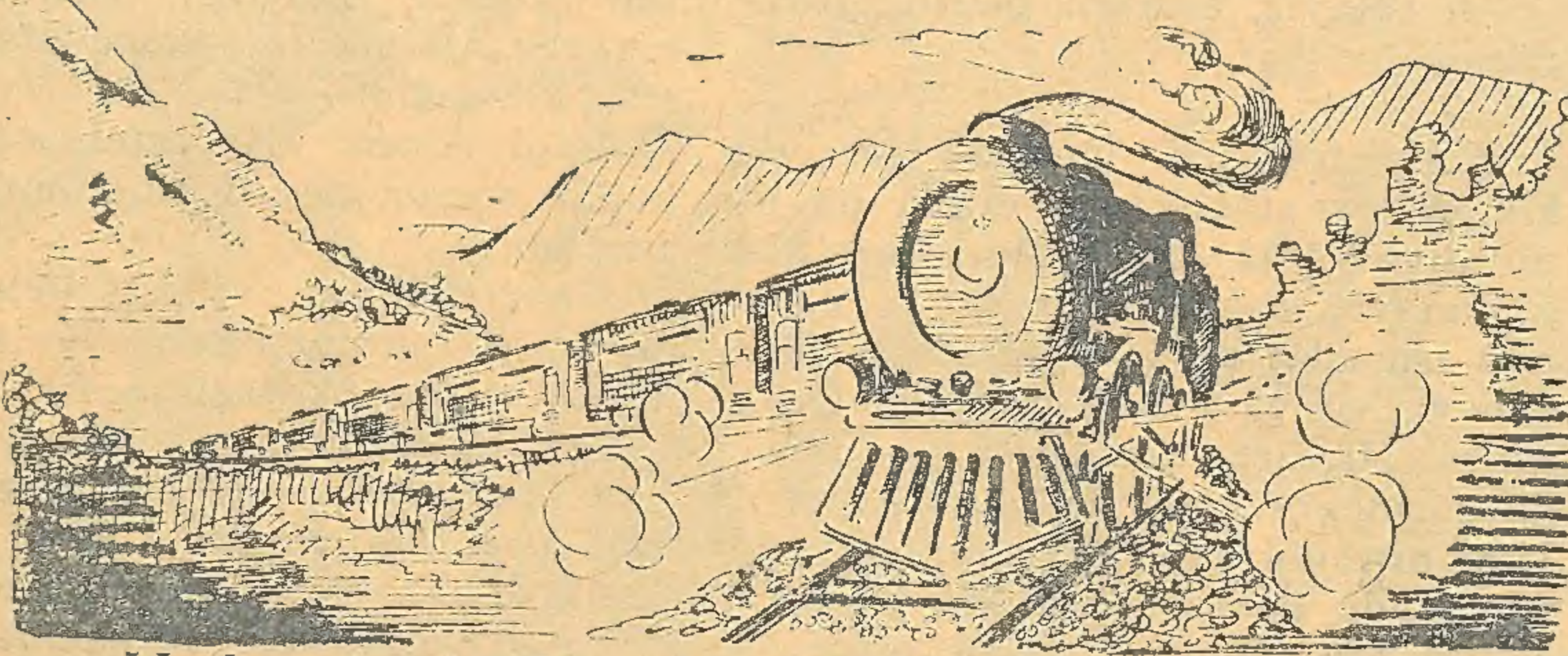
— Hata etmişim, dedi. Bana öğertmek sevapmış...

(Arkası)

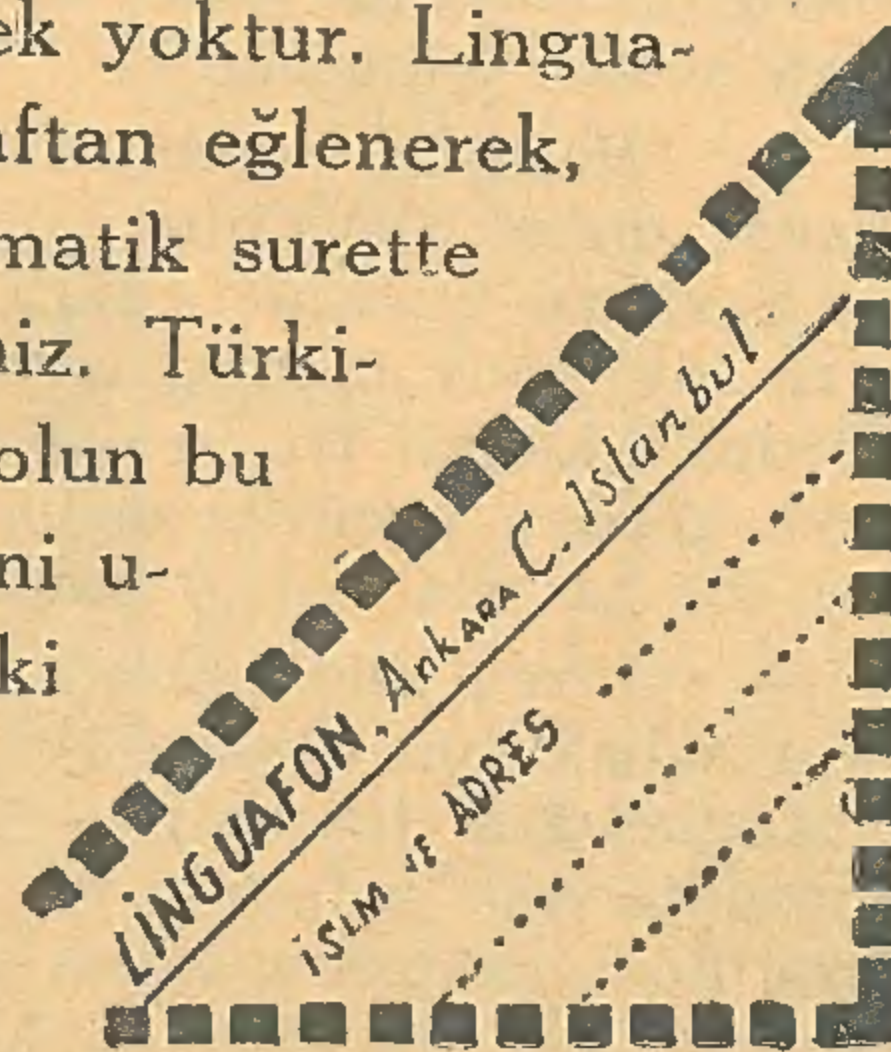

«Ne olur biraz daha kalın. Size bir şey söylemek istiyorum!»

RÖTARİ YAKALAMAK

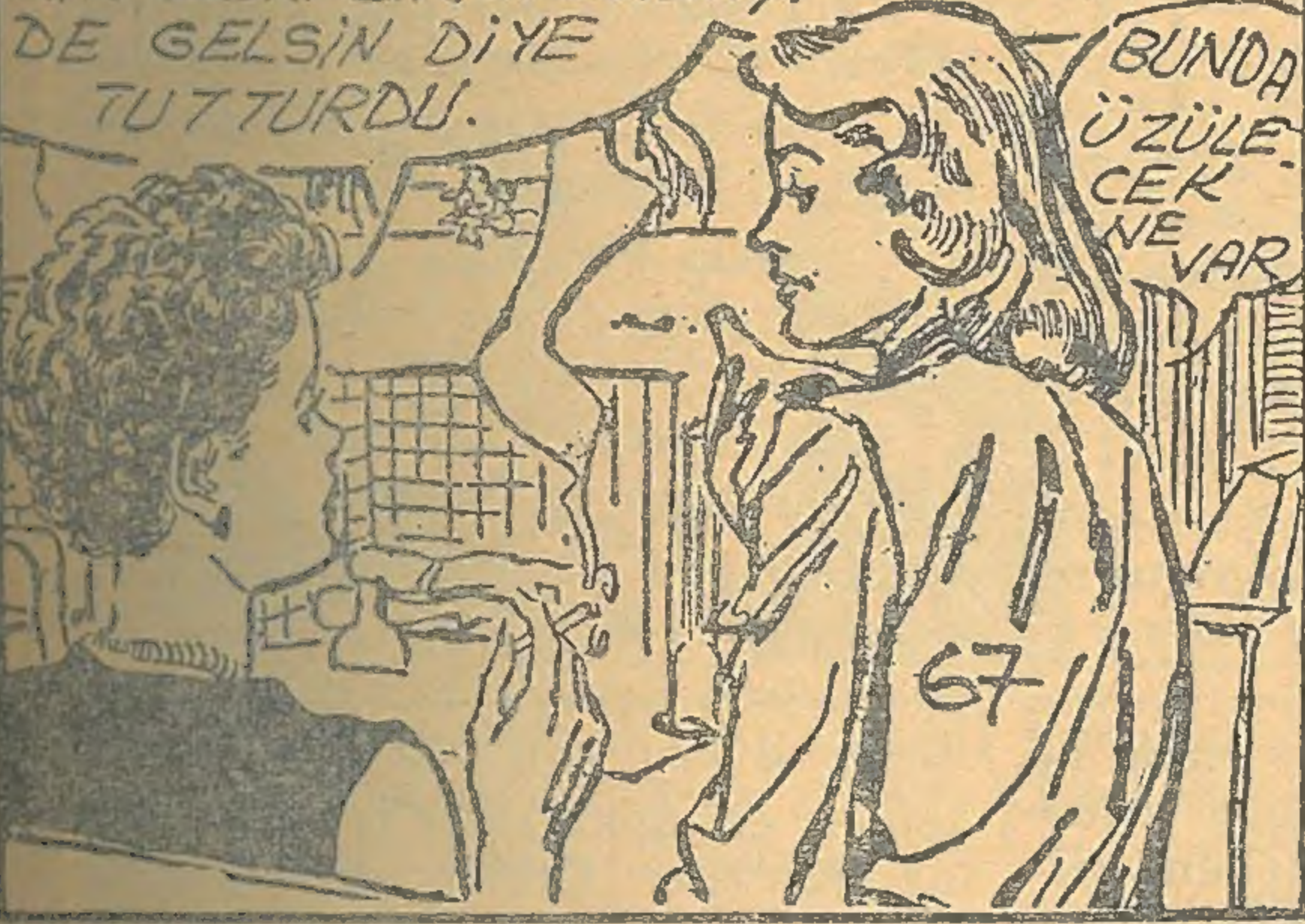
Herhangi sebeple yolda geç kalan vasıtalar süratlerini mümkün olduğu kadar artırarak rötari yakalamaya çalışırlar... Halbuki hayat yolunda harp, para, aile veya sıhhat sebepleriyle tahsilleri noksan kalmış insanlara kaybettikleri zamanı kazandıracak kestirme bir yol vardır: Yabancı dil. Zamanımızda İngilizce veya Fransızca'yı elde etmek artık öyel Eyyup sabrına ihtiyaç gösteren bir mukavemet yarışı olmaktan çıkmış, sayı saymak kadar basit bir iş haline sokulmuştur. Derse çalışmak için zaman ayırmak, fiil veya kaide ezberlemek yoktur. Lingua-fon metodumuzla aksine, bir taraftan eğlenerek, hattâ başka bir iş de görerek otomatik surette lisan öğrenmek imkânına maliksiniz. Türkiyenin hangi noktasında olursanız olun bu yolda Enstitümüz size yardım elini uzatmağa kadirdir. Lütfen aşağıdaki kuponu doldurup göndererek etraflı izahatı havi parasız broşürümüzü isteyiniz.

NAT PINKERTON

BENİ ÜZEN MESELE ŞU: NORTHFIELD AVALIK KULÜBÜNDE VERECEĞİNİZ MODA GÖSTERİSİNİ BİLİYORSUN.. TOP LANTİYİ İDARE EDEN KADIN ANNE.. MİN ESKİ BİR ARKADAŞI.. İLLE KİTİ DE GELSİN DİYE TUTTURDU.

BUNDA ÜZÜLECEK NE VAR

KORKUYORUM.. ANNEM BÜTÜN O İPEKLİLERİN, KÜRKLERİN İÇİNDE KALIRSA NE OLUR? KAPİ Mİ GELİN Dİ.

MİS KAREN KARİL SİZ MİSİNİZ? BEN SMAYT MA. GAZASIN. DAN..

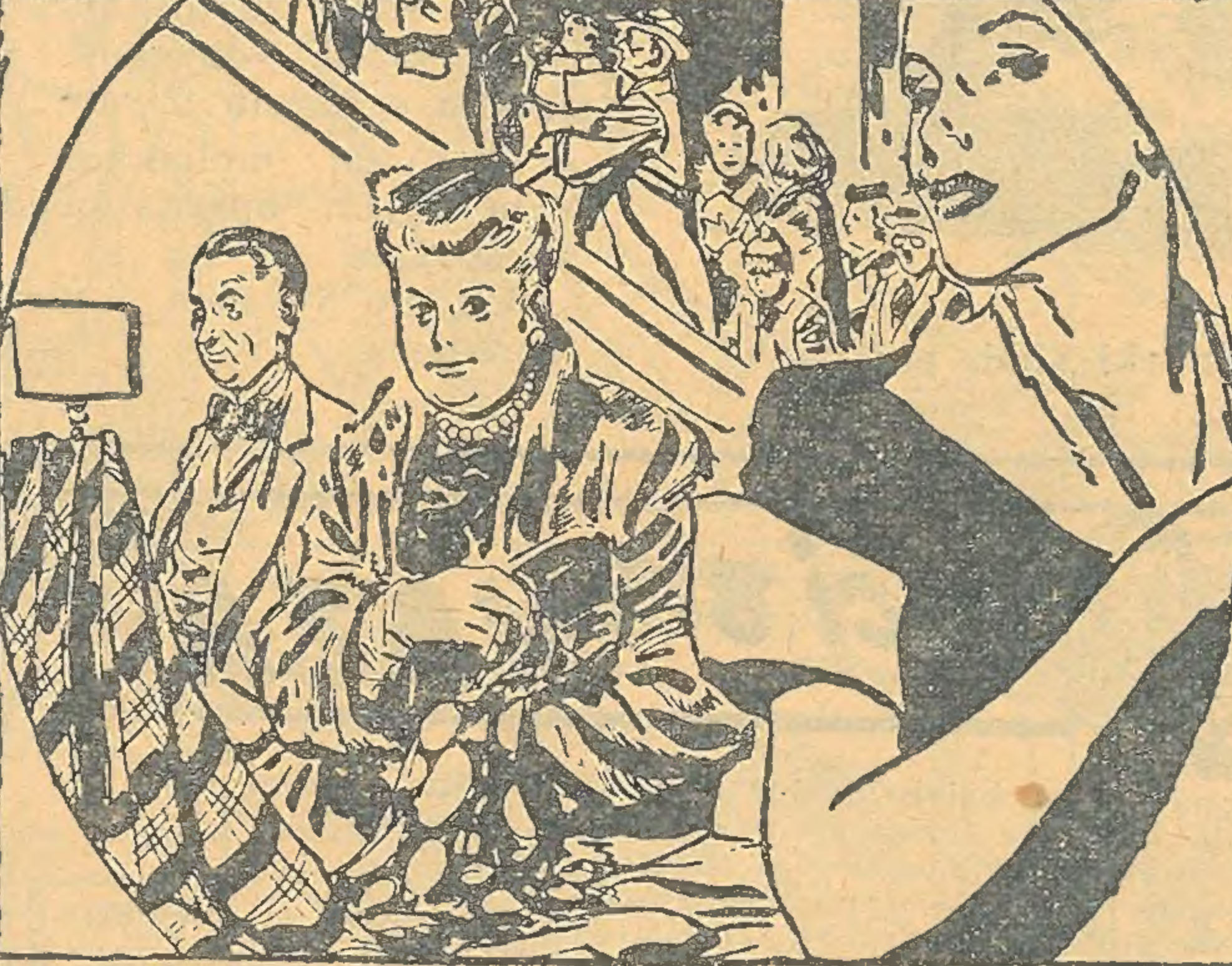
YETER.. NE AŞIRDI. KAÇ PARA TUTTU GALINAN SEYLER

O KADAR ÜZÜLMİYİN MİS KARİL.. ANNENİZİ MA. GAZAYA GELİR GELMEZ TANIDIM.. TABİİ ONU TA. NI YORUZ..

YAKA EŞARPLARIN SATILDIĞI YERDE OLDU

ONU YAKALAMADIK BİLE.. MAĞAZA SAHİBİ SMAYT BENİ HEMEN SİZE YOLLADI.. HEPSİ 12,5 DOLAR

BUYU. RUN.. MR. SMAYT TA TE. SEK. KUR. EDE. RİMİ

MAĞAZA DEDEKTİFİNİN SÖY. LEDİKLERİNİ DUYDUN YA.. YİNE AYNI MACERA.. EVİMİZ ANNEMİN AŞIRDIĞI MALLARLA DOLU.. PARA ÖDEYE ÖDEYE HALİM KALMADI. ANNEMİN BU GALMA HASTALIGINA NASIL MÂNİ OLA

ANNEN DE O KADAR ŞEKER BİR KADIN Kİ.. SEN ZATEN SMAYTLARIN MODELİSİN.. BİR ŞEY OLMAZ..

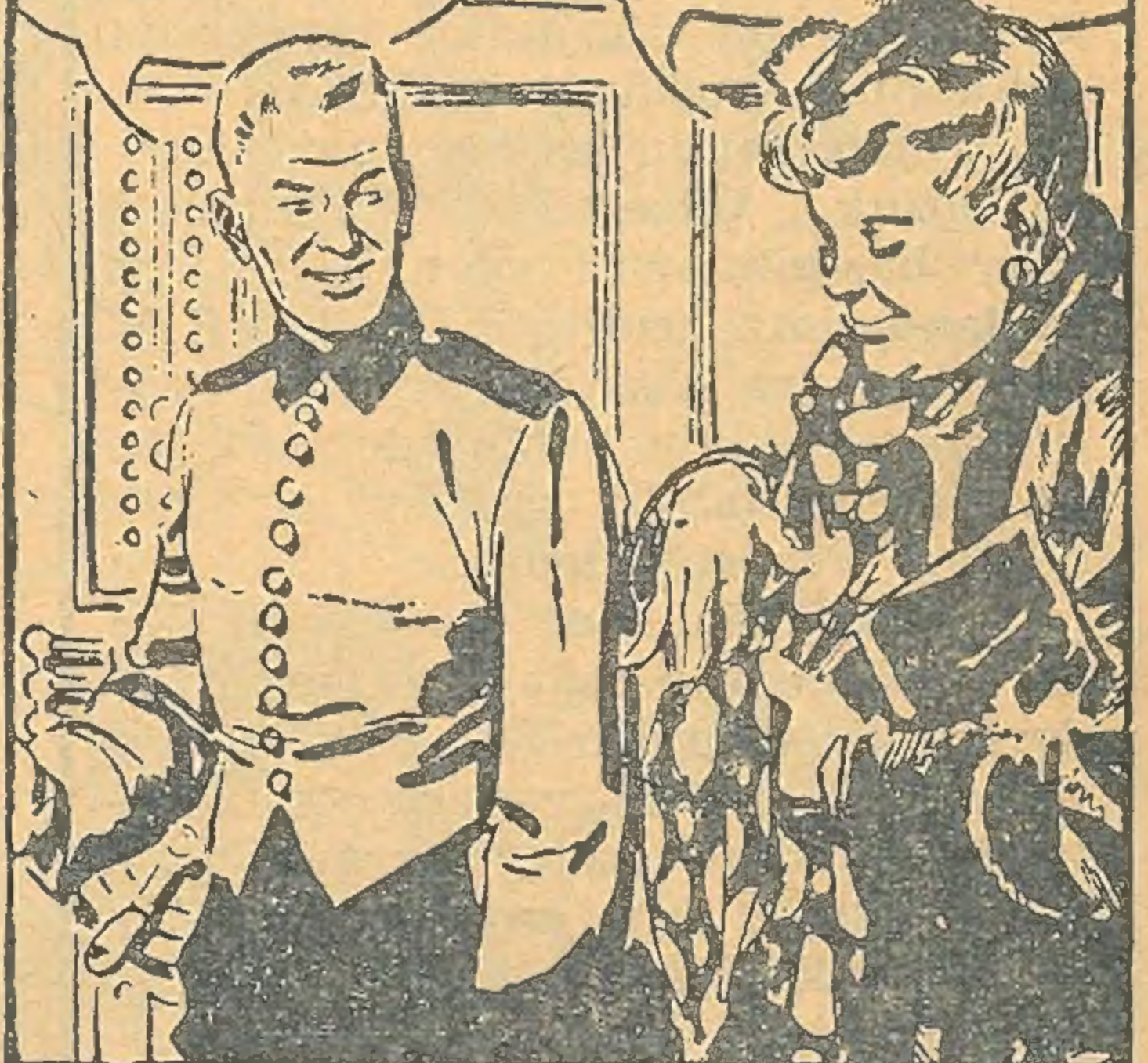

İYİ AMA.. BİZ VALDE HANIMIN ŞERE. FINE SİTTİN SENE MODELLİK YAPACAK DEĞİLİZ YA.. YA BİR GÜN BAŞKA BİR YER. DEN BİR ŞEY TÜYDÜ. RÜRSE.. YABANCI POLİSLERLE İŞİN YOKSA UĞRAŞ DUR ZAVALLI..

YENİ EŞARPI. NİZ ÇOK ŞIK MİS KARİL..

SMAYTLARDAN ALDIM. ..GÜ. ZEL AMA UCUZ..

MER. HABA KIZLAR ANNE SENİNLE KONUŞACAĞI. MİZ ŞEYLER VAR.

NASILSIN KİTİ.. ÇOK ŞIKSIN BÜ GÜN.. YAZIK HE. MEN GİT. MEM LÂZİM..

BU EŞARPI ÇAL. DİN DEĞİL Mİ?

NE GÜZELDE. GİL Mİ? YUMU. ŞACIK.. AMA ÇAL. MADİM.. HESABINA GEÇİRT. TİM..

BAL GİBİ ÇALDIN.. BUNU SEN DE BİLİYORSUN.. ANNE BU BÖYLE DEVAM EDEMİZ.. AYI BİMİZİ KAPA. YALIM DERKEN AÇLIKTAN NEFE. SİMİZ KOKIYAK

KIZIM.. BUNUN BÖYLE OLMASINI BEN İSTİYORUM. YUM. Kİ?

ARKASI VAR.

Öbür dünyaya yölcülük

Nakleden: Seyhan Bilbaşar

O daha tabancasını çekmeden gencin elindeki silâh patladı.

Manyetizma ve buna benzer diğer usullerle sinir hastalıklarını geçirme bürosunun müdürü Sam Peacock, vakit epey ilerlemiş olduğu halde yazıhanesindeydi. Tam yazıhaneyi terketmeğe niyetleniyordu ki kâtibesi girerek bir müşteri geldiğini bildirdi.

Biraz sonra yirmi beş yaşlarında kadar, esmer bir genç yazı masasının karşısındaki koltuğa oturmuştu. Sırtında mükemmel bir kahverengi spor kostüm, gözlerinde hülyalı bir ifade vardı. Sam Peacock ellerini uğuşturarak, gencin tam kendilerine göre bir müşteri olduğunu düşündü. Bu sırada delikanlı konuşmağa başladı:

— Beyefendi, asâbım son derece bozuk. Gazetede ilânınızdan, sinir hastalıklarının geçirmek üzere kullandığınız usulleri okudum. Öbür dünyaya kısa bir seyahat yaptırmak suretiyle benim derdime de bir çare bulabilir misiniz?

Sam Peacock hemen:

— Tabii buluruz, diye atıldı. Siz hiç üzülmeyin; asâbınızı teskin ederiz, kireçlendiririz, penisilin veririz, bir şeyler yaparız muhakkak!.. Şimdiye kadar kazandığımız muvaffakiyetlerin sayısını biz bile unuttuk. Bütün müşterilerimizin bize emniyeti vardır... Bilhassa öbür dünyaya yaptırdığımız seyahatler meşhurdur. Ne bilet kesmesi var, ne de kalabalık garlarda sıra beklemesi. Gemi batması, tayyare düşmesi ve tren çarpışması gibi kazalardan da masunsunuz; zira bu seyahati oturduğunuz yerden kılmadaksızın yapacaksınız.

— Anlıyorum.. Ne gibi bir usul kullanacaksınız?

— Gayet basit.. Bizim bu gibi seyahatler yapmağa alışmış medyumlarımız vardır. Sizi onlarla birlikte karanlık bir odaya koyacağız. Medyumlar ruhunuza tesir ede ede sizi de kendileri gibi öbür dünyaya götürecekler. Orada bir saat kalmanız, hastalığınızın geçmesi için yeter de artar bile.

— Öbür dünyanın hangi kısmına gideceğiz?

FECİ BİR KAZA

Viyananın en kalabalık bir caddesinin dört yol ağzında, orta yaşlı bir adam, oğlunu elinden tutmuş duruyor polisin işaretini bekliyordu. Elinde tuttuğu kocaman paketi kolunun altına sıkıştırıp homurdandı,

— Tam zamanydı bunun. Mavi gözlü şirin oğlan babasına biraz daha sokuldu. Göz yaşlarını elinin tersiyle silip burnunu çekti. Hiç kırarak,

— İki bacağı da kırılmış dedi. Paramparça olmuşlar.

Tam o sırada yanlarından geçmekte olan iki genç kıızı bu işi tince birden afallayıp durdular. Sağın solun lâkırdılarına kulak vermekten başka işleri olmayan bu avare kızlar, etraflarına bakındı. Sarışını,

— İştittin mi Lilli? Buralarda yakınlarda bir yerde birisi iki bacağına birden kırılmış. Asfaltın ortası kan gölüne dönmüş.

Esmeri,

— Neeee diye bir çığlık attı. Bütün kemikleri paramparça mı olmuş? Etrafındakilerin üzerlerine kanlar mı boşanmış? Otomobillerdeki sürati görüyor musun? Deli gibi gidiyorlar. Sonra da bir kaza oldu mu ağızları açık bakakalıyorlar.

Oradan geçmekte olan yaşlı bir hatun sordu:

— Hanım kızlar ne olmuş? Kim çığnendi? Hastaneye nakledildi mi?

Lilli,

— Evet hemşen alıp götürdüler. Ah teyze görseydin. Feci bir kazaydı.

Genç kız etraftan geçenlerin kolaylıkla duyabileceği şekilde yüksek sesle konuşuyordu.

Köpeğini gezdirmeye çıkarmış olan yaşlı bir zat, Lilli'ye yaklaştı.

— Kızım kim çığnendi?

— Bilmiyorum beyefendi. Belki de bir çocuktu.

Genç kızların etrafını alan kalabalıktan bir çığlık yükseldi. Elinde pazar çantası ile orta halli bir kadıncığ,

— Neee bir çocuk mu dediniz? diye feryat edip bayıldı. Oradan geçen bir delikanlı yetişip tutmasaydı yere boylu boyunca serilecekti.

Palabıyıklı delikanlı, eli ile yolun öbür yanını işaret ederek,

— İşte kaza herhalde orada oldu. Bakın orada koyu bir leke var. Görüyor musunuz? Evet orası. Belki

Öbür dünyanın her tarafı birbirine benzer. Aralarındaki yegâne fark oralarda yaşayan ruhlardadır. Ruhlar da dünyadaki mesleklerine göre muhtelif gruplar teşkil etmişlerdir. Meselâ sizi muhâriplerin bulunduğu yerlere gönderssek nasıl olur?

— İstemem. Halim bir karakterim vardır; mücadeleyi ve savaşçıları hiç sevmem.

— O halde savaşçıları bırakalım.. Maliyecilerin yanına gitmenizi de tevsie etmem.. Bir sürü rakamla kafanızı şişirirler. Bence siz Aspasya ve Lais gibi eski fahişelerin yanına gitseniz daha lehinize olur. Maşallah gençsiniz..

— Evet dediğiniz doğru.. Ama bu hanımlardan, yani sizin yanınızda çalışanlardan biri beni kabul edecek mi dersiniz.

— Tabii kabul eder. Ama ne yazık ki bir saat kadar geç geldiniz. Hepsini çıktı. Yarın erken geldiğiniz takdirde onları burada bulursunuz.

— Yani şimdi burada sizden başka kimse yok mu?.. Beni içeri getiren o sarışın bayan?..

— O da muhakkak çıkmıştır. Yani beyim, burada benden başka kimse yok.

Eh, ne yapalım, yarına kadar sabrederiz.

— Yalnız biz ücreti peşin isteriz. Bunu biliyorsunuz, değil mi?

— Tabii.

Müşteri son sözü söyledikten sonra elini ceketinin iç cebine soktu; Sam Peacock da önünde duran anahtarlarla para çekmeceğini açtı ve genç müşterisinin cebinden çıkacak paraları beklemeğe başladı.

Ama kahverengi spor kostümlü hülyalı gencin bakışları değişmişti ve cebinden çıkan para değil, tabancaydı. Bambaşka bir sesle:

— Fazla konuştuk. Şu çekmecedeki paraları uçlan bakalım babalık! diye emretti.

Sam Peacock filmlerde, çekmeceinden para yerine ufak bir brovning çıkarıp kendisini tehdit eden haydutları temizleyen müdürleri çok seyretmişti. Fakat o daha tabancasını iyice meydana çıkarmadan gencin elindeki silâh iki defa patlayıvermişti. Çekmeceyi çarçabuk boşalttıktan sonra hemen büroyu terketti.

Yere yıkılmış olan Sam Peacock bu sırada öbür dünyaya doğru yola çıkmış bulunuyordu. Kalabalık garların sıkıntısını çekmeden, hiçbir kazaya uğramadan oraya vardı. Ama dönüş yolculuğunda başına bir iş gelmiş olacak ki bir daha yeryüzünde onu gören olmadı.

Nakleden: Leylâ BEKEM

de... Kan o evet kan.

Yüzü boya küpünü andıran istedik bir dul,

— Kan mı dediniz? Aman. Ay. Fena oluyorum. Ay bayılacağım.

Lilli arkadaşının koluna yapıştı, gözlerini yumdu.

Oradan geçmekte olan evhamlı bir bayan hafif bir baygınlık geçirerek telefon direğine abandı,

— Bir ölü mü dediniz? Biricik arkadaşım şurada ilerdeki apartmanda oturur. Margritçim pek dalgındır, pek dikkatsizdir. Aman Allah korusun.

Favorili delikanlı,

— Bir kaza mı oldu? Nerede? İmdadı, sıhhi geldi mi?

Bakkal çırağı,

— Şimdi gelir bey ağbi. Telefon ettiler bile.

Permanatı arap saçına benzeyen boyalı saçlı bir taze mendilinin ucunu kemirmeğe başladı.

— Kazaya uğrayan nerede?

Hemen yanı başında duran genç mektepli,

— Geç kaldın hanım abla. Kadıncığız öbür dünyayı boyladı bile.

Vizon mantolu genç bir kadın kocasına dönerek,

— Walter ölen bir kadınmış dedi. Sanki ölenin bir kadın olduğunu işitince biraz fârahlanmıştı. Çünkü ne olsa ağabeyi, sağ olsun, pek dalgın bir profesördü.

Kâhküllü taze,

— İster kadın olsun ister erkek. Yazık değil mi? İnsan insandır.

Son süratle yanlarından geçen bir motosiklet kalabalığı biraz daha heyecana getirdi.

— Keratanın oğlu deli gibi gidiyor.

— Yahu ne oluyoruz be? Ne var böyle deli gibi gidecek.

Lilli merakla etrafına bakınıp arandı,

— İmdadı sıhhi de nerede kaldı? Biz görmeden de gelip gitmiş olamaz ki.

Şakakları ağarmış yakışıklı bir bey,

— Kızcağız tramvayın altında mı kalmış?

Gösterişi seven çapkın bir dul bayılır gibi oldu, düşmemek için yanında duran gencin koluna girip başını geriye attı, omuzuna yaslandı.

İri yarı bir mahalle karısı ortaya atıldı,

— Hayır efendim. Tramvay değil. Otobüs çığnedi. Baş yarıldı. Bacakları kırıldı.

Dört yol ağzındaki kalabalık git-tikçe artıyordu. Seyrüseferi istop ettirmeğe yüz tutan bu kalabalığı dağıtmak için iki polis memuru geldi.

— Ne oluyor burada? Kazayı kim görmüş?

Kalabalıktan birisi Lilli'yi işaret ederek,

— Bu hanım kız görmüş, dedi. Polis elinde kâğıdı kalemi Lilli'nin yanına geldi.

— Lütfen hanımefendi. Bütün gözüklerinizi aynen tekrarlar mısınız? Lilli şaşırdı.

— Ben mi? diye kekeledi. Ben bir şey görmedim ki. Ben yalnız bir kaza olduğunu işittim.

Ve yolun biraz ilerisinde bir mağazanın vitrini önünde duran orta yaşlı erkekle oğlunu işaret ederek,

— O bey söylüyordu, dedi.

Polis arkasında kalabalık bir sürü insan, baba ile oğlun yanına geçerek sordu,

— Bir kazaya şahit olmuştunuz. Lütfen anlatır mısınız?

Bey şaşkın şaşkın bir polise, kalabalığa baktı.

— Anladım efendim, dedi.

Lilli hemencecik atıldı,

— Bizi aptal yerine koymak niyetindemisiniz? Ben bizzat oğlunuzu ağzından işittim! Çocuk ağhyar

'ki bacağı da kırılmış, paramparça olmuş' dedi.

Adamcağız bir Lilli'ye bir oğluna bakıp kâhkaha ile gülmeğe başladı. Okadar gülüyordu ki az daha kolunun altındaki paketi düşürecek. Etrafındakiler böyle feci bir kaza görüp de gülebilen adamın aklından şüphelenmeğe başladılar.

Hem gülüyor hem de izaha çalışıyordu.

— Bir yanlışlık oldu efendim. Bacakları kırılan bir insan değil. Şu kolumun altında paketin içinde bir önce oğluma aldığım tahta bir at var. Çocuk mağazadan çıkarken heyecandan paketi düşürdü. Atın iki bacağı paramparça oldu. Oğlum onun için ağlıyor üzülyordu.

GİZLİ VAZİFE !..

DEFOL BURADAN BAŞINDA BAYKUŞ GİBİ AĞLAYIP DURMA..

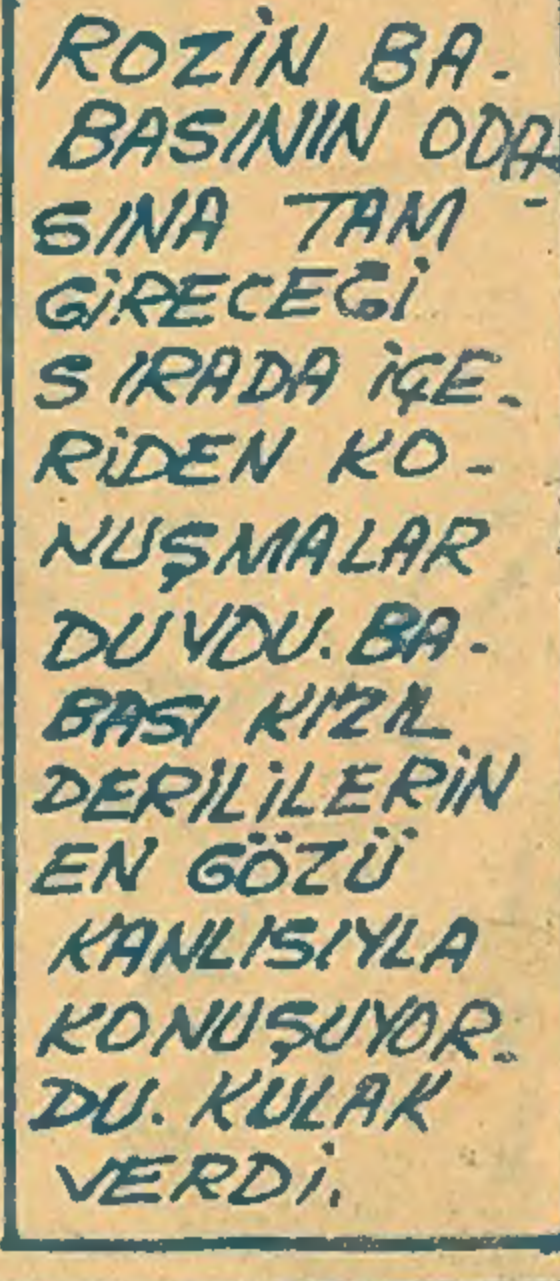
BİLİYORUM. ZAVALLI BİLAYA ÇOK EZİYET ETİM.. AMA GÖZÜM AĞILDI.

139

MAŞİŞ YA, BİLANIN ÖLÜMÜ FRANSUANIN BİLAYA OLAN SEVGİSİ VE BENİ TAKİR EDİŞİ AKLIMI BAŞIMA GE-TİRDİ. BABA MI GÖRME-LİYİM.

BABANIZLA KO-NUŞURKEN İHTİ-YATLI OLUNUZ.

ROZİN BA-BASININ ODA-SINA TAM GİRECEĞİ SIRADA İÇE-RİDEN KO-NUŞMALAR DUYDU. BA-BASI KIZIL DERİLİLERİN EN GÖZÜ KANLI SIYLA KONUŞUYOR-DU. KULAK VERDİ.

MAŞİŞ YA SERSEMI KORKUYOR.. BEN YOKKEN SEN TÜTÜN DEPO-SUNDAKİ FRANSIIZI TEMİZLEYİVER GİTSİN..

PEKİ EFENDİM!

BU SABAH FRANSIIZ LARIN ŞEFİYLE GİDE-CEĞİM. YALNIZ DÖ-NECE-GİM.

YALNIZ MI?

TALPA ÇIKTI ROZİN GİRDİ

BABA.. BABA.. ÖLDÜRME.. BU CİNAYET-LER BENİ KORKUTU. YOR..

DELİRDİN Mİ? ANANIN YANINA MI GİTMEK İSTİYORSUN

ZAVALLI ANNEM.. ALLAH BİZDEN BUNU SORACAK-TIR..

DEFOL! GÖZÜM GÖR-MESİN.. RENDİNE DİKKAT ET

ROZİN AĞLINA AĞLINA GIKTI

MAŞİŞ YA.. BABAM TALPAYA, FRAN-SUAYI ÖLDÜRMEŞİ İÇİN EMİR VERDİ. NE OLUR ONU KURTAR.

HİÇ ÜZÜLME.. ARTIK ÇİFTLİK TE KİMSEYİ ÖLDÜRTMİYE-CEĞİM.

ROZİN KOŞARAK FRANSIIZ LARIN UYU-DUĞU BARAKAYA GİTTİ.

ONLARI KURTARMALİYİM. BABAMIN SUÇ ORTAKLI-GINDAN BIKTIM.

NE İSTİ-YORSUN?

ALENLE KO-NUŞACAM.

BA-RA-KAYA GELDİ MİŞE-LİN KARŞI-LADI. HERKES UYKUDA İDİ.

YAVRUM BENİ DİNLE.. BIRAK ARTIK ŞU ARAMIZA GİRME, ALENİ ELİM-DEN ALMA SİYASETİNİ.. NASIL OL-SA ALAMAZSIN.. BARI SADE-TİMİZİ BOZMA..

BENİ AFFET MİŞELİN.. FENA BİR NİYETİM YOK.. AMA ALENLE MUHAKKAK KONUŞMALİYİM.

ON DAKİKA EWELE BABAM ÇAĞIRT-MİŞ.. GİTTİ

GİTTİ Mİ? EVVAH.. BABAMLA GİTMESEYDİ Nİ OLURDU!

ROZİN HEPSİNİ ANLATTI ALEN

BABA.. BABA..

DOĞUYA DOĞRU GİTTİLER

MİŞELİN DURMA. YALIM. ONLARI TAKİP EDE-LİM.

TAM İKİ AT HAZIRLA. YIP YOLA ÇIKACAKLA-RI SIRADA ANDRE GELDİ.

NERE-YE GİDİ-YORSU-NUZ?

139

ALENLE VİTALİS ARASINDA BİR KAVGA OL-MASINDAN KOR-KUYOR PEŞLERİN

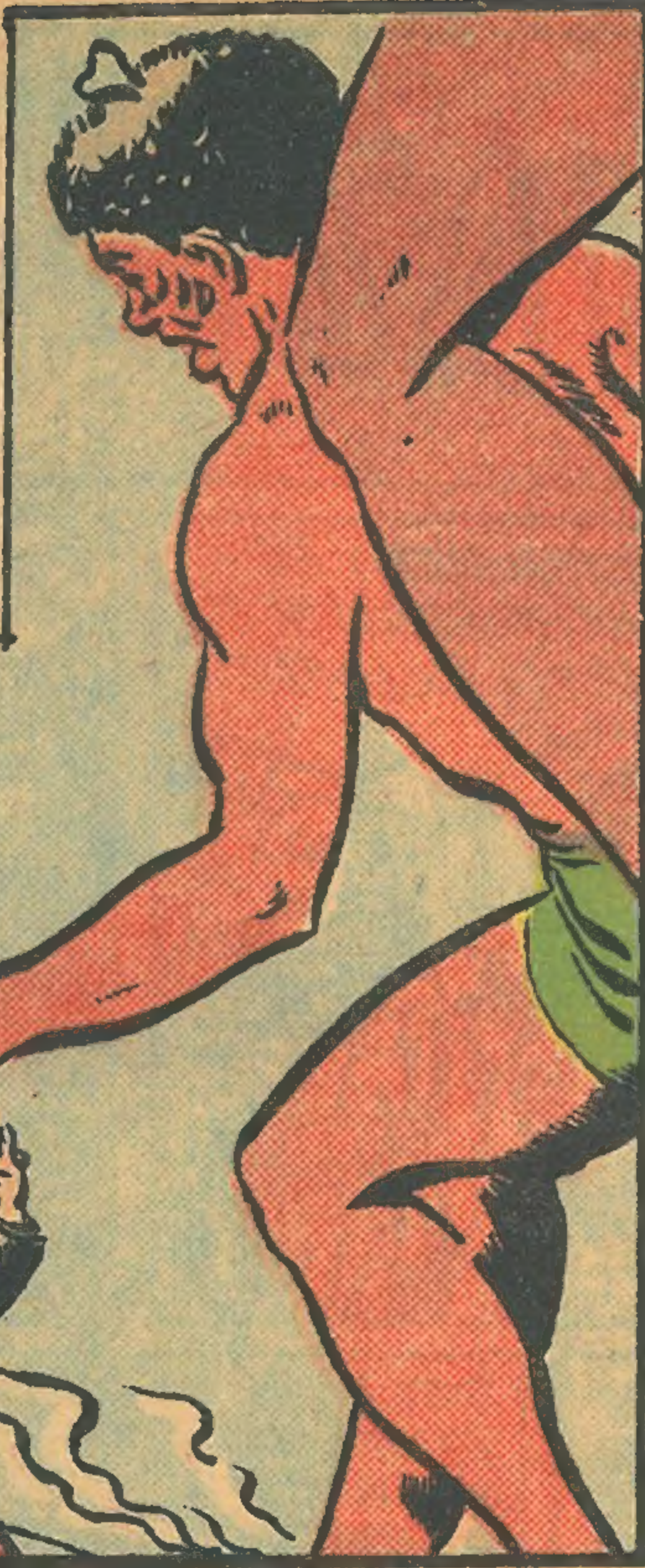
BEN DE GELİYÖ-RUM.

ARKASI VAR

MANDRAKE

SAL NEHİRİN AKINTISI İLE VAHŞİLERİN KURDUĞU SAKMAŞIK KÖPRÜNÜN ALTINA GELİNCE, İKİ KORKUNÇ YÜZLÜ VAHŞİ ELLERİNDE BİÇAKLARI İLE SALA DÜŞMEK ÜZERE ATLADILAR. FAKAT MANDRAKE BİR İŞARET FAKTI

7

İKİ VAHŞİ HAVADA DONUP KALDILAR.

MANDRAKE YENİDEN İŞARET EDİP TILSMI BOZUNCA İKİ VAHŞİ DÜŞTÜLER. AMA SAL GEÇTİĞİ GİN NEHİRİN ORTASINA..

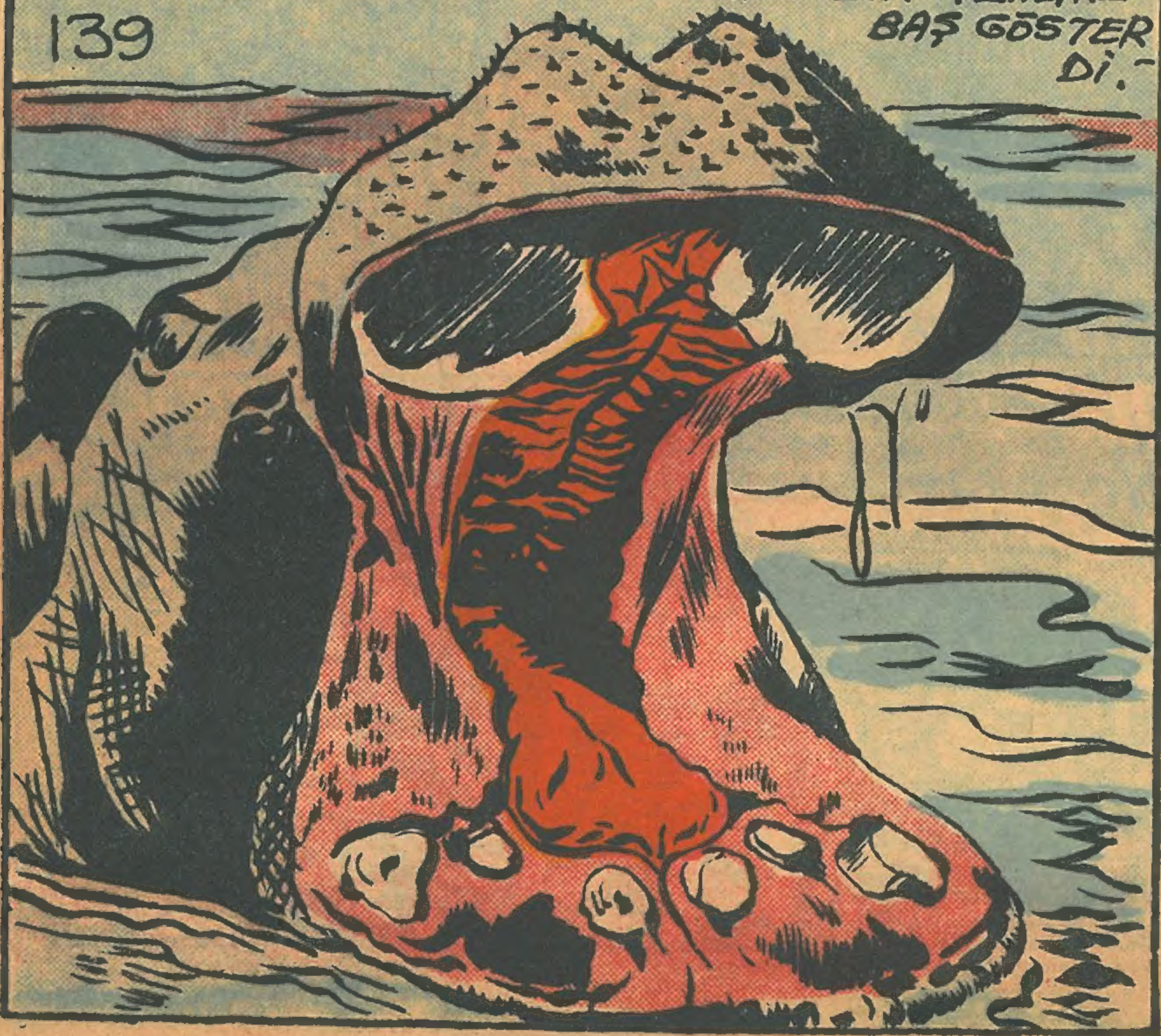

KIYIDA ARKADAŞLARINI SEYREDEN VAHŞİLER BAĞIRIP DURUYORLARDI. ÇOK HEYECANLANMIŞLARDI.

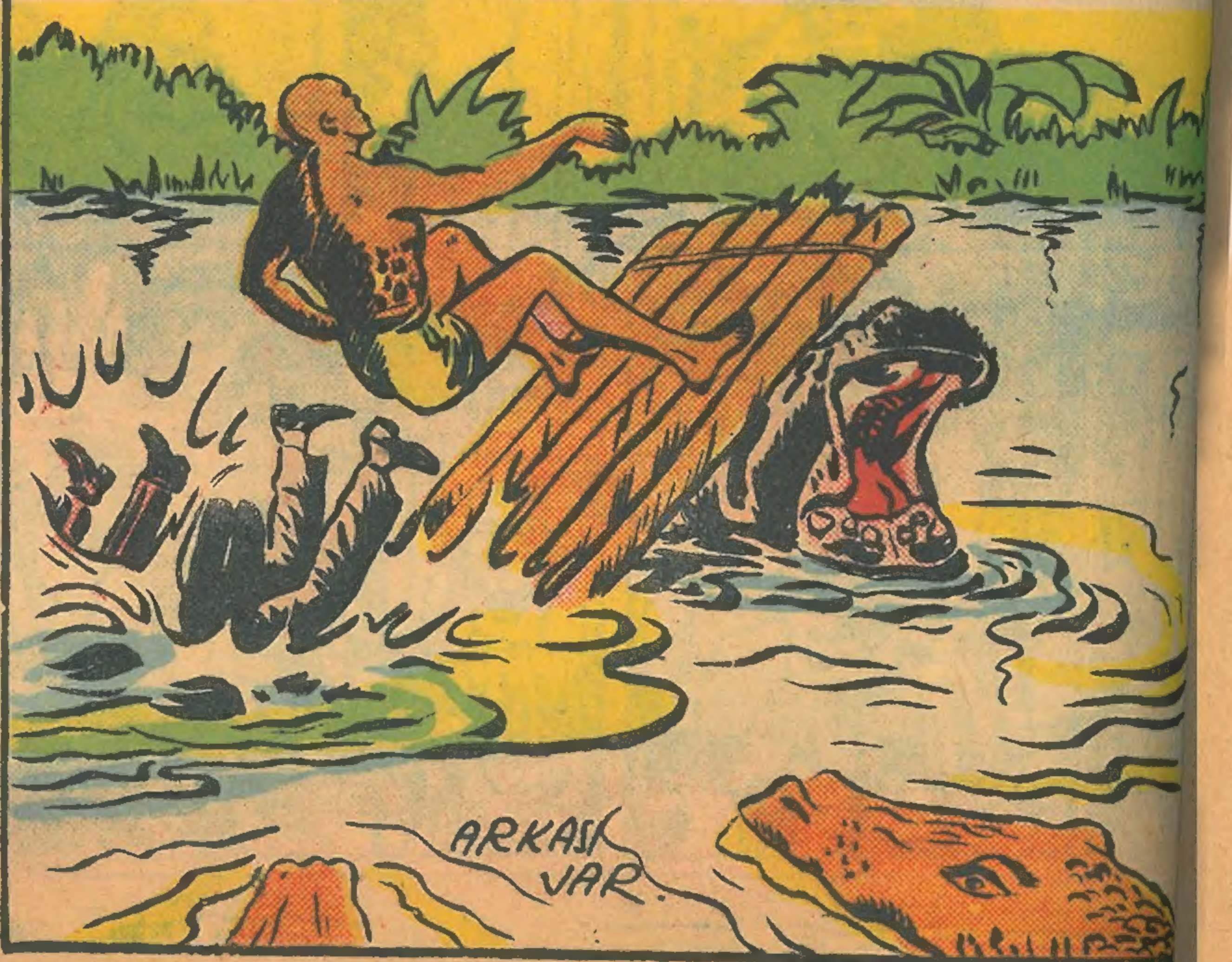

FAKAT BU SIRADA UMMADIKLARI BİR TEHLİKE BAŞ GÖSTERDİ.

139

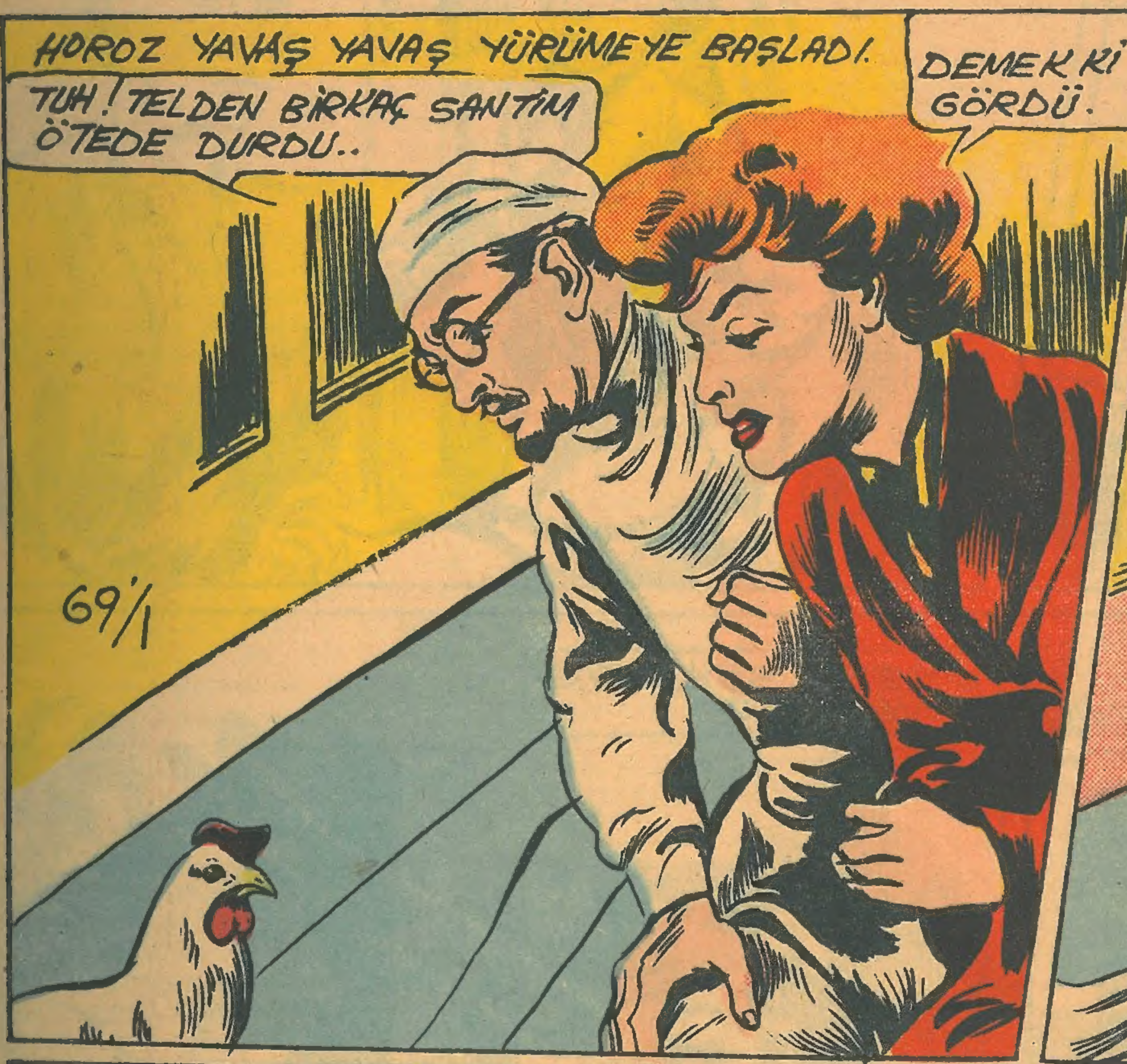

KOSKOCAMAN BİR SU AYĞIRI SALIN ALTINDAN GİRDİ, ÜSTÜNDEN ÇIKTI. YOLCULAR DA NEHİRE DÖKÜLDÜ. KOCA BİR TİMSAH TA FIRSATI GANİMET BİLDİ. HÜCUMA KALKTI.

ARKAŞI VAR.

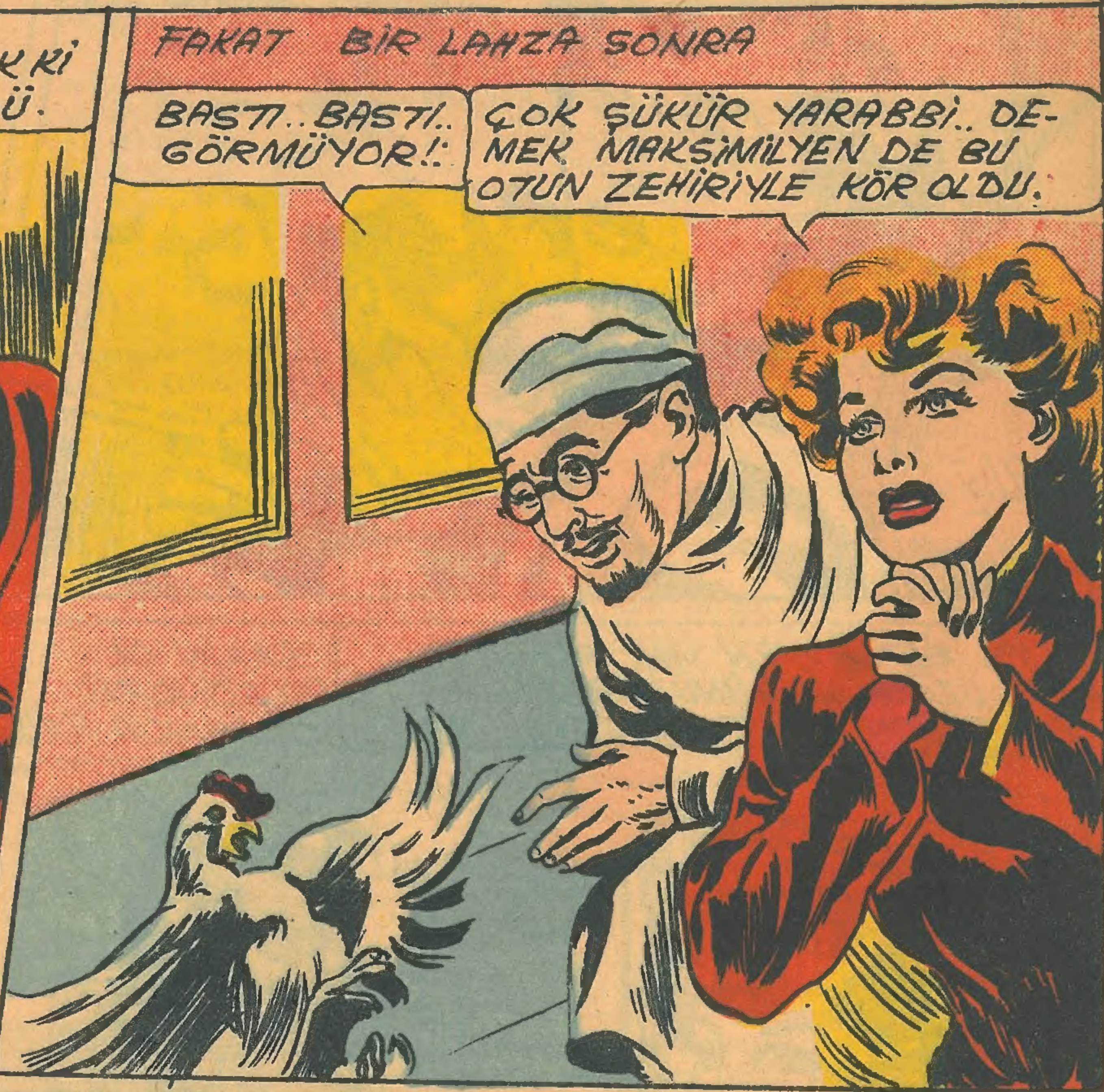
GÖK SÜVARİ

HOROZ YAVAŞ YAVAŞ YÜRÜMEYE BAŞLADI.

TUH! TELDEN BİRKAÇ SANTİM ÖTEDE DURDU..

DEMEEKİ GÖRDÜ.

FAKAT BİR LAHA SONRA

BASTI..BASTI.. GÖRMÜYOR!:

ÇOK ŞÜKÜR YARABBI.. DEMEK MAKSİMİYEN DE BU OTUN ZEHİRİYLE KÖR OLDU.

DEMEEKİ BİR ZEHİR.. KORKTUĞUM GİBİ GÖL SİNİRLERİNDE BİR ARIZA DEĞİL..

ÖYLEYSE DOKTOR... ŞİMDİ KURTARMA İNKÂNI VAR MI

ÜMIT EDERİM. HERHALDE ZEHİR ÇOCUĞUN GÖZLERİNE TESİRET. MEMİŞTİR. ÇOCUĞU BİRKAÇ GÜN BANA BIRAKMANIZ LAZIM..

MAKSİM.. SENİ ARİYORDUM. NERE DEYDİN.. BURADAYIM ANNECİĞİM. OYNUYORDUM. NE VAR? TEKRAR GÖZLERİM GÖRECEK Mİ?

NEDEN SORUYORSUN? BİLİYOR MUSUN? ANLAMIS MIYDIN?

EYET ANNE.. YILAN OTU! DOKTORA TELEFON EDİŞİN.. BİRDENBİRE YOLA ÇIKIŞIMIZ.. SÖYLE TEKRAR GÖREBİLECEK MİYİM?

69/1

139/1

İNŞALLAH YAVRUM.. MUVAF.
FAK OLMADAN SANA BİRŞEY
SÖYLEMİYECETİM AMA.. FA-
KAT BİR GÜN MUHAKKAK MU-
VAFFAK OLACAĞIZ. SENİNDE
CESUR OLMAN LAZIM..

SANA VAAT
EDİYORUM..
CESUR OLACAĞIM

ORORA AKŞAM EVE YALNIZ DÖNDÜ.

ANNE İYİ BİR HABER.. DOK.
TOR ÇOCUĞUN GÖZLERİNİ
AÇACAĞINDAN
ÜMİT VAR..

SAHİ Mİ? BAK BUNA
ÇOK SEVİNDİM..

69/2

AMA SENİN NEN VAR ANNE?
ÇOK ÜZGÜN GÖRÜNÜYORSUN..YOK
SA ELENDREYE BİRŞEY Mİ OLDU?

SAKİN OL..
ELENDRE
ODASINDA UYUYOR

ÖYLEYSE SÖYLESENE
NEN VAR?

139/2

ANNE... BENİ KORKUTU-
YORSUN.. SÖYLE ALLAH
AŞKINA NEN VAR?

MÜTHİŞ
BİR ŞEY..
BELKİ DE
KABAHAAT
BENDE OLDU..
AH...

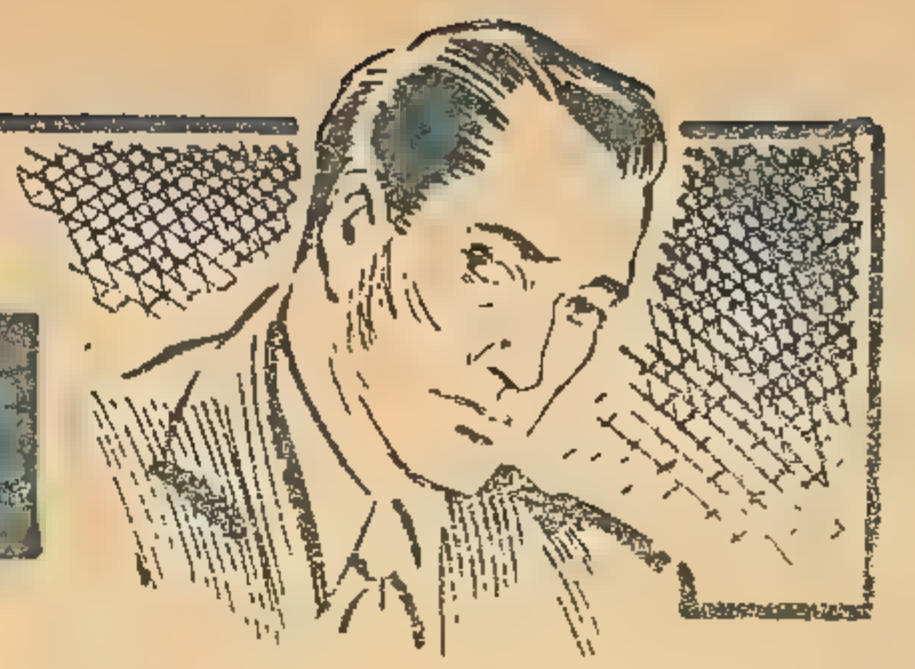
ORORANIN ANNESİ HÜNGÜR HÜNGÜR AĞ.
LIYARAK MASA ÜZERİNDEKİ GAZETİYİ
OKU.. BİR AKŞAM GAZE ALDI, UZATTI
TESİ. İSTASYONDA SENİ BEKLERKEN
GELDİ. OKUDUKTAN SONRA DAHA FAZ-
LA ORADA DURAMADIM..

PARIS - STOKHOLM SEFERİNİ
YAPAN UÇAK ÜÇ GÜNDÜR
KAYIP. DENİZE DÜŞMÜŞ OL-
MASINDAN KORKULUYOR.
KAZAZEDELER ARASINDA
MEŞHUR HAVA ASİ LİBAL-
DO DA VAR.

ARKASI VAR

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 17

YAZAN: K. TUĞCU

Arif aşağıya doğru sarktı. Sonra bana da kendisi gibi yapmamı işaret etti. Başımı uzattığım zaman korkunç bir manzara ile karşılaştım.

Yerde, döküntü eşya, paralanmış şarap ve bira fiçileri, kara kara binlikler arasındaki bir açıklıkta sucuk gibi bağlanmış birisi yatıyordu. Bu Evdoksiya idi.

Simsiyah saçları yerlerde sürünüyordu. Elleri arkasına bağlanmıştı. Ayakları da beşliyd. Başının yanında bir kirli mendil vardı. Bununla da ağzını bağladıkları anlaşıyordu.

Onun yakınında, arkalıksız bir iskemleyle oturan Panayot göğüs, bağı açık, yüzü mosmor, yere koyduğu ufak bir paketten bir şeyler alıp ağzına atarak ve arasına iri bardaktan bir iki yudum şarap içerek kıza bakıyordu.

Arif beni geriye çekerek kulağıma fısıldadı:

— Ağabey, herif netamelidir. Beş altı kişiyle uğraşacağını hesapla da herifin üstüne öyle var. Domuzun biridir. Ben ortaya çıkmam. Sonra bütün işleri bozar. Beni hiç görmemeli. Anlıyorsun ya, ben yokum. Ona göre tedbir al. Bırak biraz daha zıkkımlansın.

Panayot bize arkasını dönmüş, geniş göğsünden homurtular çıkıyordu. Ara sıra eli kolu bağlı yatan kızın başına doğru bir şeyler söylüyordu. Rumca söylediği için anıyamıyordum. Arif bir aralık bana tercüme etti:

Yere yatırıp koyun gibi kesmeden önce koynuna alacakmış.

Herif söyleniyor, ve durmadan içiyordu. Yere bıraktığı, şişesi isle kararmış gaz lâmbasından çıkan ışık geniş şarap mahzenini iyi aydınlatmıyordu. Biraz daha eğilince dipte, kenarlara sıralanmış gayet iri fiçiler gördüm. Ekşimiş üzüm kokusu delikten yukarıya vuruyordu. Burada kaçak şarap ve belki de rakı yapılıyordu.

Nekadar seyirci kaldığımızı bilmiyorum. Panayot nihayet sallanarak ayağa kalktı. Kıza doğru yürüdü. Eğildi, ayağındaki bağları çözmeğe başladı. O zaman dar merdivenlere çoraplarımla basarak indim. Arif sırtıma eliyle vurarak hem gayret verdi. Hem de ihtiyat tavsiyesinde bulundu.

Panayotun arkasının dönüklüğünden faydalanarak kırık bir fiçinin yanına sokuldum. Sonra daha ileride ve onlara daha yakın bir yığının arkasına gizlendim. Herifin solukları âdeta kulağımın dibinde hışıldıyordu.

Evdoksiya gözlerini açmıştı. Ayakları çözülmüştü. Fakat taşların üstünde yata yata buz kesilen zavallı konuşacak halde değildi.

Panayot geri dönerek bardağında kalan şarabı dikti ve sallanarak kızın yanına gidip bacağından çekti.

Evdoksiyanın sesini duydum. Ağlıyarak bir şeyler söyleniyor ve yalvarıyordu. Kılı ve korkunç suratlı herif iri kakhahalar atarak gülüyor ve homurdanıyordu.

Daha fazla beklemedim. Herifin arkasından doğru ilerledim. Beni duymuyordu. Gözlerim kararıştı. Elimi omuzuna koydum.

Sanki herif benim orada olduğumu biliyormuş gibi döndü. He-

men hiç telâş etmeden yüzüme baktı. Kızın bacağına bırakmıştı. Ben de ona bakıyordum. Boyu iki metreye yakındı. İliç o nazsa yüz yirmi, yüz otuz kilo gelirdi. Mantanının sıvalı kollarından görünen dirseğine kadar olan kısmı ve iri bileği insana hayret verecek kadar kalın ve kıllıydı.

Gözlerinin akları kan içindeydi. Bana dikkatli dikkatli baktıktan sonra:

— Vire sen divanesin? dedi.

— Evet, dedim.

— Kızı almağa geldin?

— Evet.

— Bilmezsen bana derler Panayot.

— Ne mal olduğunu işittim.

— Korkmazsın?

— Senden mi Al bu bir.

Söyle rabatlı bir yumruğu çenesine oturttum. Herif orali bile olmadı. Kanını beynime vurdu. İkinciye yapıştırdım. Panayot dın-

yumrukla çenesine vurdum. Dudağı yarıldı. Gözleri döndü. Fakat öyle yere yıkılacak bir adam değildi. Eline bir fiçi tahtası alarak yine koştu. Bu tahtayı bana doğru fırlattı. Bir yerime gelse yere serilirdim. İşin pek ciddi olduğu görülüyordu. Kaldırdığı kocaman bir fiçiyi sığındığım köşeye fırlattı. Bu fiçi şarapla dolu imiş. Yüz kilodan aşağı değildi. Böyle bir kuvvet kimsede görmemiştım. Yerler şarap içinde kalmıştı. Üstüne saldıran herif bir tahta parçasına basarak şaraplı yerde sırt üstü düştü. Elime bir binlik alıp kafasına çarptım.

Binlik paralandı. Alnı hemen şişti, fakat o yine ayağa kalktı. Tam köşedeydim. Yolumu kapatmıştı. Bir iki yumruk daha savurdum. Bu sefer sendeledi. Karnına da bir tekme savurdum, tekme yerini buldu. Öküz gibi bağıyor, mahzeni çın çın öttürüyordu. Yine

dik ayakta duruyor ve sarsılmadan, kendini müdafaaya tenezzül etmeden bana bakmakta devan ediyor.

Sanki korkulu bir rüya görüyordum. Bütün maneviyatın bir an içinde çöktü. Bir adım geriye çekildim.

Soğuk, tehditkâr, alaycı bir gülüş mahzeni doldurdu. Kaya gibi herif etrafına bakındı. Yerden, kızın ayaklarından çözdüğü ipi aldı. Bana döndü.

— Uzat vire ellerini.

Böyle bir teklife yanaşmıyacağım tabii idi. O:

— Vire uğraştırma beni, dedi. Uzat der'm sana ellerini.

Yine hareket etmediğimi görünce Rumca bir küfür savurdu ve yürüdü. O geldikçe ben geriliyordum. Koca gövdesinden umulmaz bir çeviklikle koştu. Sağlı sollu iki

— Vire sen divanesin? dedi.

ayağa kalktı. Köşeden çekilmiş, karşısında duruyor, şimdi ben de meydan okuyordum:

— Haydi bakalım. Davran.

— Vire şarap fiçisine koyacağım seni.

— Elinden gelirse ne âlâ.

— Vire yiyeceğim seni burada.

— Al, şu yumruklardan başla.

O da bana birkaç yumruk savurdu ama tutturamadı. Fakat bir kolumu kaptı. Bu anda Evdoksiyanın inlediğini duydum. Yerden kalkmağa çalışıyordu. Yarı yarıya kendisinden geçmiş ve sersemlemiş olan Panayot beni yere yıkmağa çabalıyordu. Onun abartmasına karşılık serbest kolumla fırsat buldukça vuruyordum. Yüzü kan içinde kalmıştı. Dudağlarından kan akıyor ve yer yer şişen suratı bin kat daha korkunç-

laşıyordu.

Bir eliyle beni tutup ötekiyle vuracak bir şey ararken dizimle çenesine var kuvvetimle vurdum. Eli bileğimden çözüldü. Serbest kalınca bir binlik daha kırdım kafasında. Sonra bir daha.

Panayot sırt üstü uzandı. Bayılmıştı.

Belki tesadüfen kazandığım bu dövüştün sonra bir dakika kadar aklıma başıma almak için durdum. Her tarafım titriyordu. Korkudan dizlerimin bağı çözülmüştü.

Yığılıp kaldığım yerden beni Arifin sesi kaldırdı.

— Herifi geberttin mi be ağabey? diye soruyordu.

Ben davranırken o da merdivenleri inerek yanıma geldi. Yüzü gözü kan içinde kalmış, baygın yatan Panayota dikkatle baktı:

— Soluk alıyor, dedi. Gebermemiş kerata. Gebermediği daha iyi ya. Başımıza iş çıkacaktı. Ben bu domuzun bir dayasını yemiştım. Acısını sen çıkarttın. Ne o, sallanıyorsun. Eeee, kolay değil. Ben sana önceden söyledim. Bu domuzun karşısına çıkan adam, en aşağıdan on kişi ile boğuşacakmış gibi davranmalı. Domuz herifin her tarafı yağ içinde. Acı duymuyor ki. Hem sarhoşluğun da tesiri vardır. Sarhoş adam yedi canlı olur. Bundan sonra dayak yemedim diye böbürlenmesin. Eloğlu adamı böyle tepeler işte. Şimdi ben de ona yapacağımı bilirim.

Arif çıkıp gitti. Ben kavga sırasında bayılmış olan kızın yanına gidip yokladım. Pek bir şeyi yoktu ama yattığı kuru tahta üstünde soğuk alması ihtimali vardı. Yüzünü gözünü okşiyarak başını çözdüm. Kimildiyacak hali yoktu. Islak bir kedi gibi titriyordu. Ben onu kaldırmağa çalışırken Arif elinde bir ustura ile geldi. Panayotun baş ucunda diz çöktü. Haykurdım:

— Ne yapıyorsun Arif?

Külhanbeyi:

— Ben iyiyim, sen ne yapıyorsun? dedi.

— Kesecek misin adamı?

— Yok be, bıyığının birini keseceğim. Bu herif eski kabadayılarım karşımda dayanacak birini bulun. Keserim bu bıyıkları derdi. onu bu zahmetten kurtarayım. Şimdi bak ne yapacağım.

Arif bulduğu bir ip parçasıyla Panayotun iri bıyıklarından bir taraftakini dağılmasın diye boğduktan sonra bir kılını bile yere düşürmeden kesti ve mendiline sararak cebine koydu.

— Eh, dedi. Akli başına gelince ne yapacağımı gözümün önüne getiriyorum da tüylerim diken diken oluyor. Allah kimseyi eline düşürmesin. Şimdi bu domuza bir oyun daha oynamalı.

Arif oralarda bulduğu bir keserle içine bir iki insan girecek büyüklükteki şarap fiçilerini delmeğe başladı. Beş dakika içinde koca mahzenin içi bir karış şarapla dolup deniz halini aldı.

Külhanbeyi gülüyor:

— Herif ziyan olmasın diye, akli başına gelince yere kapanıp bu şarapları içmeğe kalkmazsa ben adam değilim diyordu. Fakat elini çabuk tut, gidelim. Herif şarapla islandı. Nerdeyse ayılır.

(Arkası var)

SİMDİ EMİRLE-
RİNİZ NEDİR?
HAŞMETMEAP?

AMİRAL
HAPİSTE
Mİ?

EVET.. KORKUSUNDAN
TİTRİYOR.. ASTI-
RACAĞINIZDAN
KORKUYOR.

KORKAĞI ÖLDÜRMEK
TENSE KORKUTMAK
HAYIRLIDIR DERLER.
BİRAZ KORKU GEKSİN

76

ADALAR KRALİÇESİ

DERHAL ÖLDÜRMESE.

NİZ,
SONRA ACIR VE BU
FİKRİNİZDEN VAZ GE-
ÇERSİNİZ.

BEN ÖLÜMLE ÖC ALIP
SEVİNECEK KADAR AL-
ÇAK DEĞİLİM. ONDAN MİL-
LETİM HESAP SORSUN.. ROZİ
TADAN NE HABER?

YARA
S'AGIRI!

KARIMIN KATİLİNDEN NEF-
RET ETMEM LÂZİM. FAKAT
ONA KARŞI İÇİMDE BİR ACIMA
HİSSİ VAR. ONU GÖRMELİYİM.

JOFRE HEP YANINDA..
MÜTEMADİYEN AĞLIYOR
HEM BAKIŞLARI ÇOK
DEĞİŞTİ.. HALİNDE İYİLİ.
GE DOĞRU BİR GİDİŞ VAR

GONTRANO YANINDA VARGD OLDUĞU HAL-
DE ROZİTAYI ZİYARETE GİTTİ.

KENDİNE GELEBİL-
Dİ Mİ?

BEN BU KADINI
SEVİYORUM
BAYIM?

139

JOFRE GÖZLERİMİN İÇİNE
BAK.. SEN BU KADINI
TANIYOR MUSUN?

EVET.. HERKES ONU KRALİÇA
ZANNE DİYOR. LÂKİN O ZAVAL-
LI ROZİTADAN BAŞKA BİRİSİ
DEĞİLDİR.

ARKASI VAR

AÇIK GÖZ

Yazan: M. YAMAN

Mahalle arkadaşımı. Ev yaptır-
mış, dediler de gidip bir göre-
dim, dedim. Sağdan soldan öğ-
rendim. Kozyatağında imiş. Köşede
bir bakkal varmış. O bili-niş.

Pazar günü kalktım, oraya git-
tim. Bakkal kapalıydı. Bizim arka-
daşın acayip bir soyadı ve pek yara-
maz bir oğlu vardı. İlk rasladığım
haşarıya:

— Süleyman Karasineklerin evi
nerede oğlum? dedim.

— Bilmiyorum, dedi.

— Hani sen yaşta bir oğlu var.
Davut?

— Haa, dedi. Bizim çetenin re-
isidir. İşte şu karşımızda, köşe başın-
daki evde otururlar. Yeni yaptırdı-
lar orasını.

— Aman oğlum orası üç katlı mü-
kemmeli bir köşk. Arkadaşının baba-
şısı yaptırsa yaptırsa bir gece kondu
yaptırır da utandığı için adına ev
der.

Çocuk başını salladı:

— Ben o kadarını bilmem amca
amma Davut Karasinek işte bahçe
kapisında. Babası da içeride bahçe
suluyor hortumla.

Teşekkür ederek yürüdüm. Alçak
duvarın üstündeki yeşil boyalı de-

mir parmaklıklıkta baktım. Bizim
Süleyman mükemmel tanzim edil-
miş bir bahçeyi hortumla suluyor.
Seslendim. Beni hemen tanıdı. Hor-
tumu bırakıp koştu:

— Aman Salâhaddinciğim, ne iyi
ettin de geldin. Ne zamandır görüş-
medikti. Gel, gel içeriye.

Pek sevişirmişik gibi beni öptü.
Sevgili götürür gibi yarı yarıya sa-
rılarak beni bahçeye aldı. Oğlanın e-
le geçirdiği hortumun su kemerin-
den ıslanmadan geçerek yepyeni ha-
sır koltuklara oturduk. Süleyman
haykırdı:

— Nini, yavrum bize çay gönder,
misafirimiz var.

İleride dolaşan sabıkalı genç
kızı gördüm. Bu Naciye idi. Eskiden
evlerine bir alacak için gittiğim za-
man babası:

— Naciye, kahve nerede kaldı?
Kimildasana azıcık behey mende-
bur, diye seslenmişti.

Neden sonra da kız, pasaklı pa-
saklı gelir ve babasının kulağına bir
şeyler söyler ve o zaman da Süley-
man:

— Hay hepiniz yok olarsınız. Baş
baş ben, derdi.

Evde kahvenin veya şekerin ol-
madığını anlar:

— Canım üzme kendini. Al şu ci-
garayı da konuşalım, derdim.

Şimdi Naciye «Nini» olmuştu. Ar-
kasında da ipekli sabahlıklar. Biz
hoşbeş ederken çay geldi. Hem de
«Te komple» Yani dörtbaşı mamur
biskülli, çörekli mükemmel bir ta-
kımla birlikte çay.

Bu iş bittikten sonra ben bahsi
açtım:

— Eeeee Süleymancığım. Anlat
bakalım, sana piyango mu çıktı, yok-
sa Amerikadaki amcan mı vefat et-
ti de mirasa konuj bu güzel villayı

yaptırdın.

Süleyman kızdı:

— Piyango mu? Bırak Allahın
seversen. Öyle ihtimal işleriyle, te-
sadüfleri beklemekle pinekleyip
duramazdım ben. Allah insana akıl
ve iz'an vermiş. Piyango çıkar, çı-
kar amma mutlaka çıkmaz. Hem ki-
me çıkacağı da belli olmaz. Ben müs-

bet işler üzerinde uğraştım ve gö-
rüyorsun ki muvaffak oldum.

— Kavriyamadım.

Şimdi kavrarsın, dedi ve anlattı:
— Kira evlerinde sürünüyordum.
Bir odaya elli lira verdiğim, yani
veremeyip de elli liraya tuttuğun
oluyordu. Benim oğlan yüzünden ev
sahiplerinin canı öyle yanıktı ki bi-
rikmiş paraları istemek şöyle dur-
sun, üstte para verip çıkartırlar, fa-
kat sonra da tutacağım ev sahibine
koşup:

— Aman evini verme, yanarsın,
derlerdi.

İşte ben böyle kırk ev kedisi gi-
bi dolaşırken aklıma ev yaptırmak
geldi. Eşten, dosttan yardım ister bu
iş başarırdım. Kararımı plânladım.
Plânımı tamamladım ve başta sen
olmak üzere her tanıdığımdan beşer
lira almağa başladım. Nasıl olsa

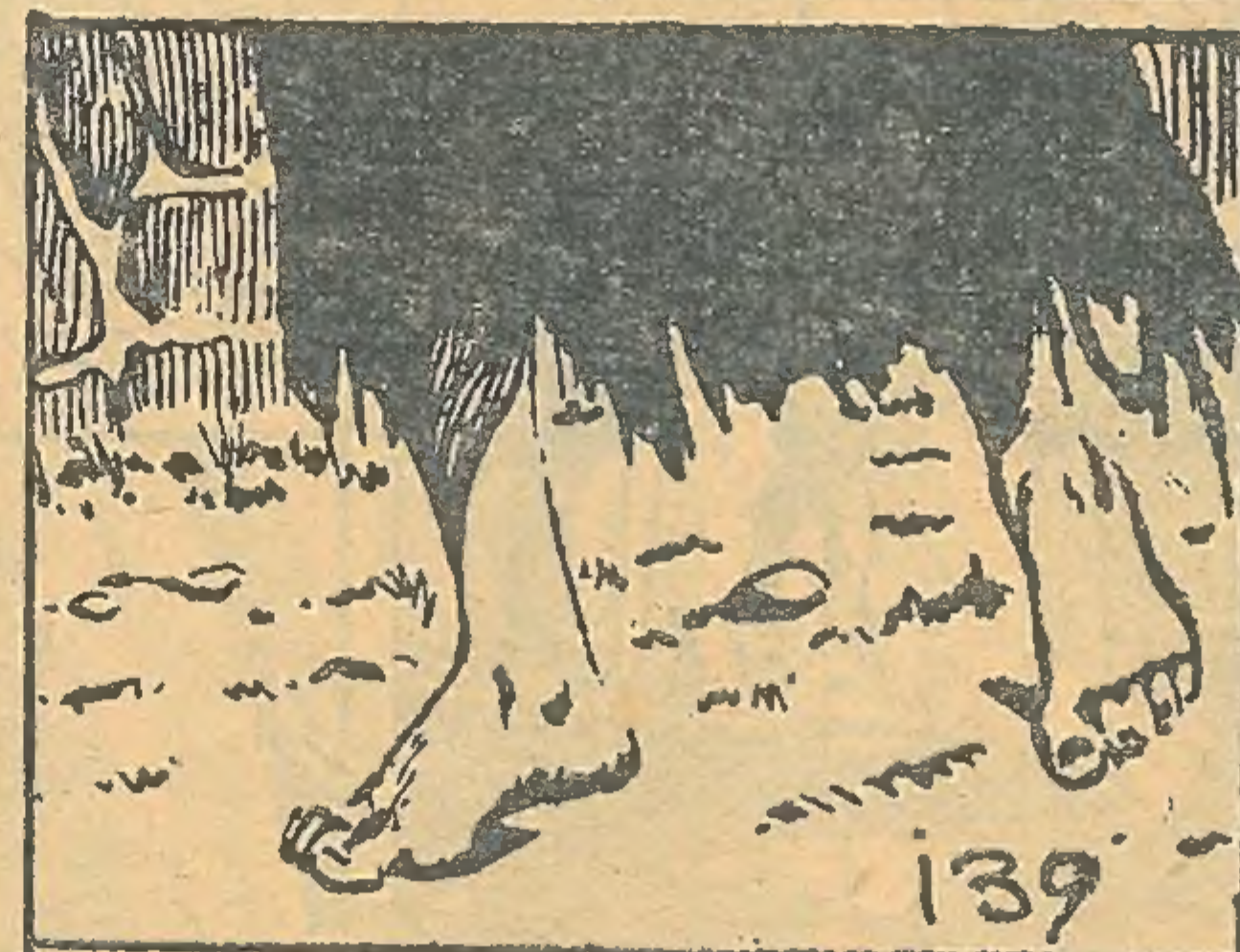
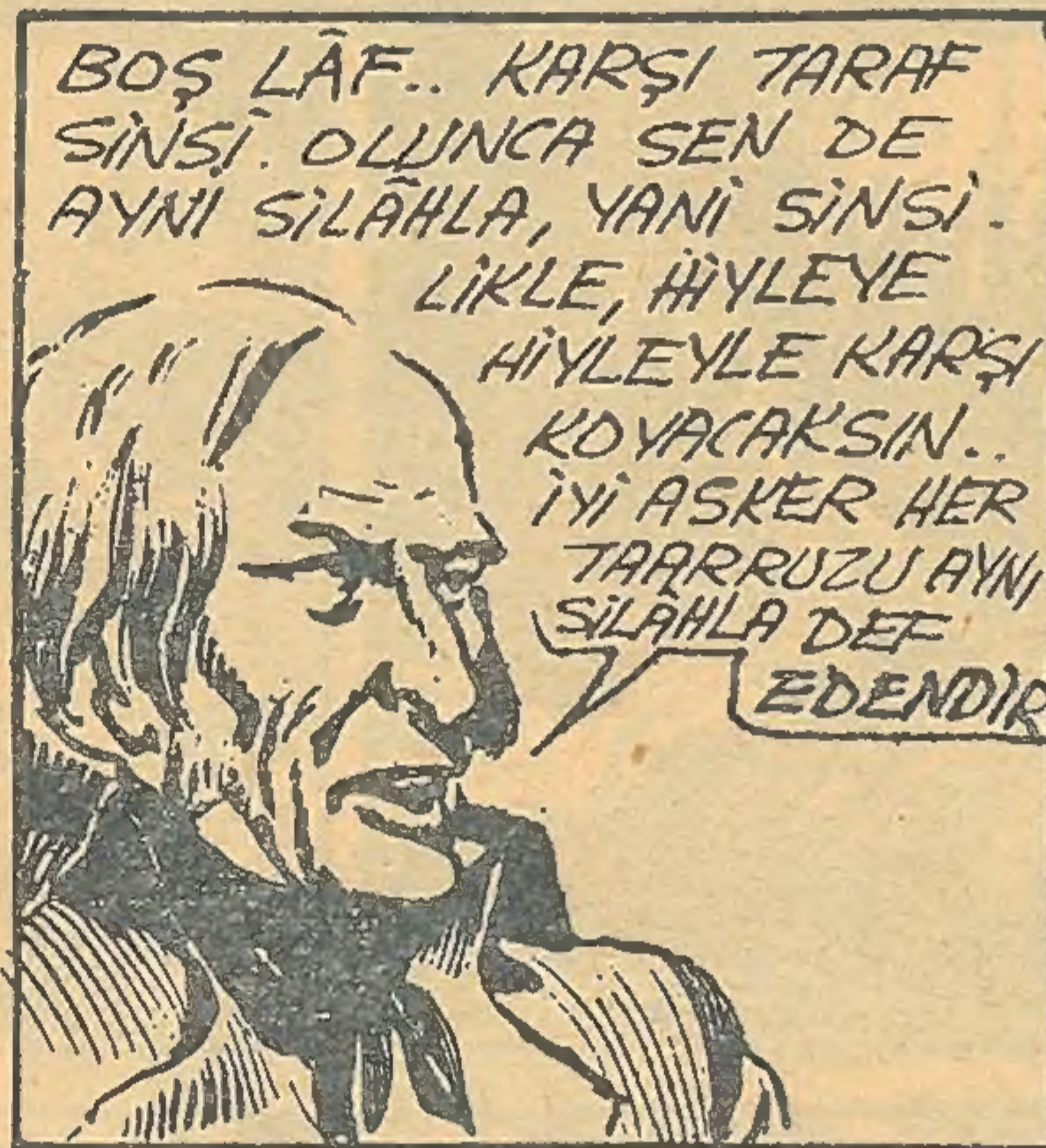
yüzsüzlüğü ele almıştım. Bakkaldan
kaç, kasaptan kaç, ekmekçi ile sak-
lambaç oyna, ev sahibine madik.
Bende yüz surat hak getire. İyisi mi
iş resmi yüzsüzlüğe vururum. Bir
defada meseleyi hallederim. Fakat
kendilerinden beşer lira istiyebilece-
ğim arkadaş iki yüzü geçmiyordu.
Bu sefer onlara yalvarmağa başla-
dım:

— Ne olursunuz, tanıdıklarınız-
(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun

BÜYÜK ROMANI

36

ALNIMIN

YAZISI

SESİN GELDİĞİ TARAFTA KOŞTUM. BİR AĞAÇ-
LIĞIN ARKASINDA YERDE UZUN YATAN
KONTU GÖRDÜM. DAĞILMIŞ, AÇILMIŞ ELBİ-
SELERİNİ AY AYDINLATIYORDU.

GÖZLERİNİ ARALADI. BENİ TANIR GİBİ OLDU.
GÖĞSÜNDE BÜYÜK
BİR KAN LE-
KESİ VAR.
Dİ.

MÖSYÖ DORVE.. NE
OLDUNUZ ? KİMA-
TEŞ ETTİ ? CEVAP
VERİN..

ŞATO.
YA HABER
VERMELİYDİ. KON-
TU YAVAŞÇA YATIRDIM. HE-
NÜZ ÜÇ ADIM ATMADAN
AYAĞIM SERT BİR CİSME
TAKILDI. BU BİR TABANCA
İDİ.

VAZİYETİMİN
NE KADAR VAHİM OL-
DUNU BİRDENBİRE KAVRADIM.
BÜTÜN ŞATO HALKI BAĞÇEYE DÖKÜLMÜŞTÜ.

A! VALLAHİ TABANCA
SESİ YDİ..

MÖSYÖ KONT
ODASINDA YOK
PARKI ARAŞ-
TIRALIM..

YARIN
KURŞUNU İLE
ÖLMEĞE HAZIR-
LANDIĞIM BİR
İNSANLA BAŞBA-
ŞAYDIK.

HERKES YARIN DÜ-
ELLO EDECEĞİMİZİ
BİLİYOR.

AZ SONRA BENİ
KLERİN BABASININ
YANINDA BULDULAR.

VALLAHİ BİLMİYORDUM.. BURADAN
GEÇİYORDUM. BİR SİLÂH
SESİ DUYDUM KOŞTUM.. KONTU
YARALI BULDUM..

BAY JANSEN NE
OLUYOR KUZUM?
KİM ATEŞ ETMİŞ..

PEKİ
ELİNİZ
DEKİ
TABAN
CA NE?

GECE YARISI
ELİNİZDE
BU SİLÂHLA
BURADA NE
İŞİNİZ VAR?

BU ŞAHSİ BİR MESELE
SİZE CEVAP VERMEK
ZORUNDA DEĞİLİM. BENİ
RAHAT BIRAKINIZ RICA
EDERİM

EVET..EVET...HEM
KONTU ÖLDÜR..
HEM KAFI TUT..

7/2

MÜNAKAŞA FAZLALAŞTIĞI SIRADA
ARKAMDA KLERİN
MASI YÜKSELDİ.

SİYAH GÜZEL SAĞLA.
RINI MAVİ GECELİĞİNE DÖR.
MÜŞTÜ. AY İŞİĞİNDE HER ZAMAN
KINDEN ÇOK DAHA GÜZEL
ZELDİ. HAKIKULADEYDİ.

BABA.. BABA.. NOLDUN?
KİM ATEŞ ETTİ? BABA..

SANA HER
ZAMAN
SÖYLEDİM
O HERİFTE
İŞ YOK DİYE.
EVLENMEK İSTE-
DİĞİN ADAM BENİ
VURDU.

BU İFTİRA
KARŞISINDA NE YAP-
CAĞIMI ŞAŞIRDIM. DİLİM
DAMAĞIM TUTULDU. KLER
ÇILGIN GİBİ BANA KOŞTU.

GEÇİYORDUM..SİLÂH SESİ DUYDUM.
KLER VALLAHİ BEN ÖLDÜRMEDİM
İNAN BANA..

MARK NEYE VAP-
TIN.BUNU...
ALLAHIM BU
NE VAHŞET..

POLİSE
HABER VERMİŞLERDİ.
ÜÇ SİVİL POLİS GELDİ.

KLER BENİ DİNLE.. YALNIZ SEN
BENİ ANLIYABİLİRSİN.. SENİ SON
DEFA GÖRMEĞE GELİYORDUM..

DEMİK BENİ SE-
VİYORDUN MARK.
HÂLÂ SEVİYOR-
SUN DEMİK?

POLİSLER SÖYLE-
DİKLERİMİ DİNLEMİYORDUK Bİ-
LE İSTEMİYORDUK. BENİ YA-
KA PAĞA KARAKOLA GÖTÜRDÜLER.
BİR YANDAN DA KLERİN BABASINI
HASTAHANEYE KALDIRIYORDUK.
ARKAMDAN KLER'İM İNLIYORDU.

MARK.. MARK.. SEVGİLİM..
BIRAKIN ONU.. BIRAKIN..

139/2

ARKASI VAR